

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

17. PROSINCE 2006

Z obsahu:

Maria, Matka Církve
Homilie Benedikta XVI.
při mši svaté v Efezu
- strana 2 -

**Duchovní ústraní
v přípravě na Vánoce**
Mons. Luis Maria
Martinez, mexický primas
- strana 4 -

**Konstantinopol -
církevně-politický význam**
Roland Noé
- strana 6 -

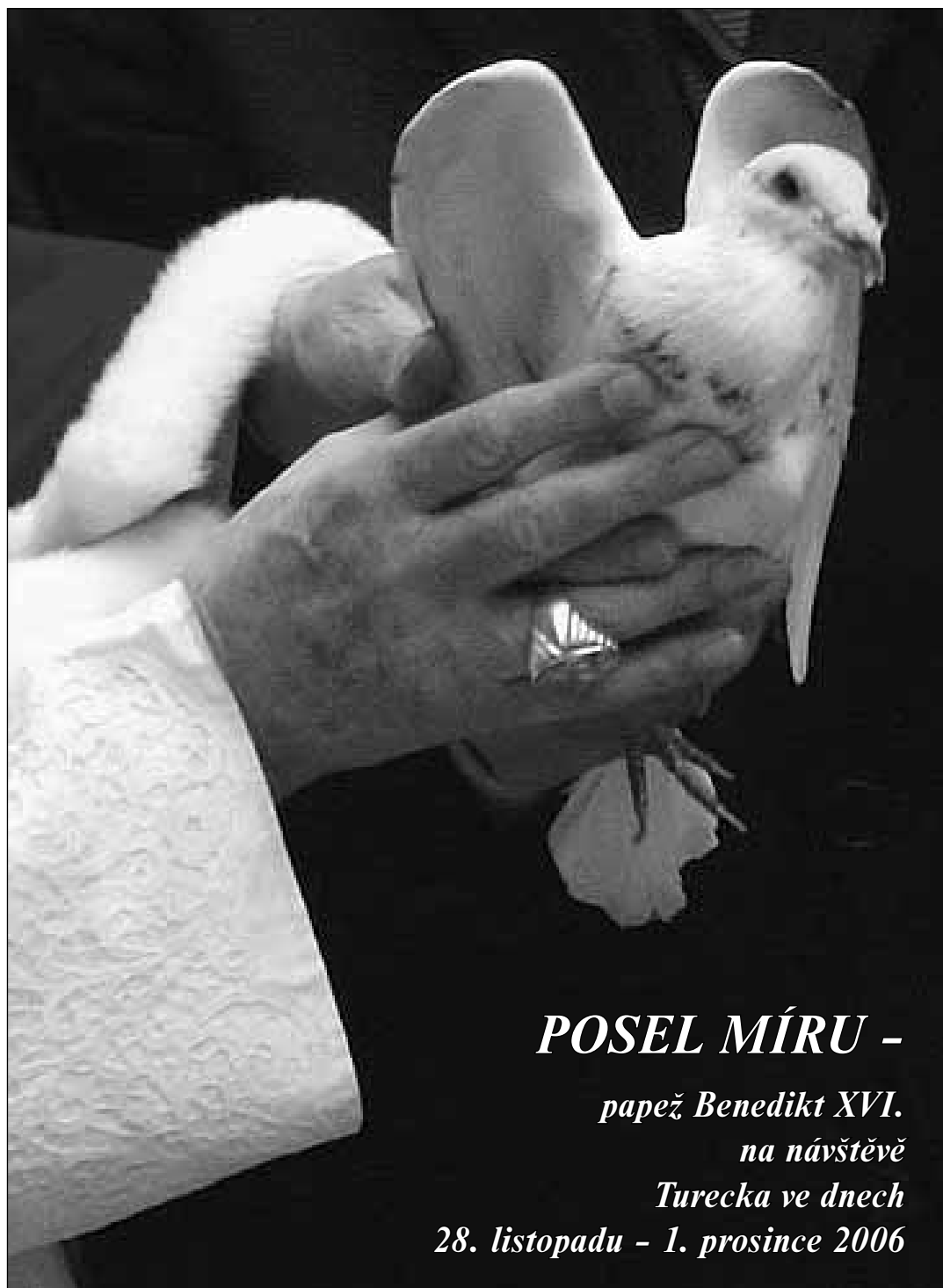
**Zachránit duše
za každou cenu**
P. Ludvík Maria Gmoser
rozhodně není přítelem
„změkčovací“ teologie
- strana 8 -

**Modlitba Klementa
kardinála von Galena,
biskupa v Münsteru**
- strana 10 -

Katolická pedagogika
Arcibiskup Jan Graubner
- strana 11 -

**Ze semináře Unie
křesťanských pedagogů**
- strana 11 -

**Pedagogika
je evangelizací**
K úmrtí
katolického učitele
PhDr. et PaedDr. Víta Lepila
- strana 12 -

POSEL MÍRU -

papež Benedikt XVI.

na návštěvě

Turecka ve dnech

28. listopadu - 1. prosince 2006

Milí bratři a sestry!
V této eucharistické slavnosti velebíme Pána za božské mateřství Panny Marie, tajemství, které bylo slavnostně vyhlášeno v Efezu na ekumenickém koncilu v roce 431. Na toto místo, které je křesťanské obci tak drahé, přišli moji ctihodní předchůdci služebníci Boží Pavel VI. a Jan Pavel II. jako poutníci. Ten poslední navštívil tuto svatyni 30. listopadu 1979, něco více než rok po začátku svého pontifikátu.

Dalším předchůdcem byl v této zemi – nikoliv jako papež, ale jako papežský vyslanec od ledna 1935 do prosince 1944 – Angelo Roncalli, dnes blahoslavený Jan XXIII., jehož památka vyvolává stále úctu a lásku.

Vážím si tureckého lidu a velice ho obdivuji. Chtěl bych zde citovat jeden zápis Deníku jedné duše od Svatého otce Jana XXIII.: „Miluji Turky, vážím si přirozených kvalit těchto lidí, kteří mají vyhrazeno své místo v pokroku civilizace“ (s. 233–234). Zanechal lidem také dědictví svého křesťanského optimismu, který byl zakořeněn v hluboké víře a v ustavičném spojení s Bohem.

Ve stejném duchu se obracím k tomuto národu a obzvláště pak k „malému stádu“ křesťanů, které žije v jeho středu, abych k nim pronesl slova povzbuzení a podpory celé Církve. S velkou láskou zdravím všechny zde přítomné, věřící z Izmiru, Mersinu, Iskenderunu a Antakie a ze všech různých částí světa, stejně jako ty, kteří se této slavnosti nemohou účastnit, ale v duchu jsou s námi spojeni.

Zvláště zdravím arcibiskupa Ruggera Franceschiniho z Izmiru, arcibiskupa Giuseppe Bernardiniho, emeritního biskupa z Izmiru, biskupa Luigiho Padovese, kněze a věřící. Děkuji za vaši přítomnost, za vaše svědectví a vaši službu Církvi v této požehnané zemi, kde křesťanská obec zažila již ve svých počátcích velký růst, skutečnost, která se odráží v čet-

ných poutních cestách, které se dodnes v Turecku konají.

Matka Boží – Matka Církve

Vyslechli jsme jedno místo z evangelia svatého Jana, který nás zve k tomu, abychom rozjímali o okamžiku vykoupení, když Maria, spojená se svým Synem v přinášení jeho oběti, rozšířila své mateřství na všechny lidi a zvláště na Ježíšovy učedníky.

Upřednostněný svědek této události byl pisatelem čtvrtého evangelia, jediný apoštol, který spolu s Matkou Ježíšovou a jinými ženami setrval na Golgotě. Mariino mateřství, které za-

čalo jejím *fiat* v Nazaretě, naplnilo se u paty kříže.

I když je pravda, jak říká svatý Anselm, že „od okamžiku jejího *fiat* nás začala Maria všechny nosit ve svém lůně“, začalo mateřské povolání a poslání Panny vůči těm, kteří věří v Krista, když jí Ježíš řekl: *Ženo, to je tvůj syn!* (Jan 19,26). Když se díval z kříže na svou Matku a viděl svého milovaného učedníka po jejím boku, poznal umírající Kristus první ovoce rodiny, kterou zde na světě vytvořil, počátek Církve a nového lidstva.

Z toho důvodu oslovil Marii jako „ženu“ a nikoliv jako „mat-

ku“, výraz, který použil, když jí svěřil svého učedníka: *To je tvá matka* (Jan 19,27). Tím naplnil Boží Syn své poslání: „Zrozený z Panny, aby snášel náš lidský úděl ve všem kromě hříchu, zanechal při svém návratu k Otci svátost jednoty lidského rodu ve světě“ (Lumen Gentium 1): rodina „sjednocená jednotou Otce, Syna a Duchu Svatého“ (sv. Cyprián, De Orat. Dom. 23. 4, 536), v jejichž srdcích se nachází tento nový svazek mezi Matkou a Synem. Mariino božské mateřství a její církevní mateřství jsou mezi sebou nerozdělitelně spojeny.

Matka Boží – Matka veškeré jednoty

První čtení ukazuje to, co může být nazváno „evangeliem Apoštola všech pohanů“: všichni lidé včetně pohanů jsou Kristem povoláni, aby sdíleli plně tajemství vykoupení. Text obsahuje také výraz, který jsem zvolil za heslo této mé apoštolské cesty: *Kristus je náš pokoj* (Ef 2,14).

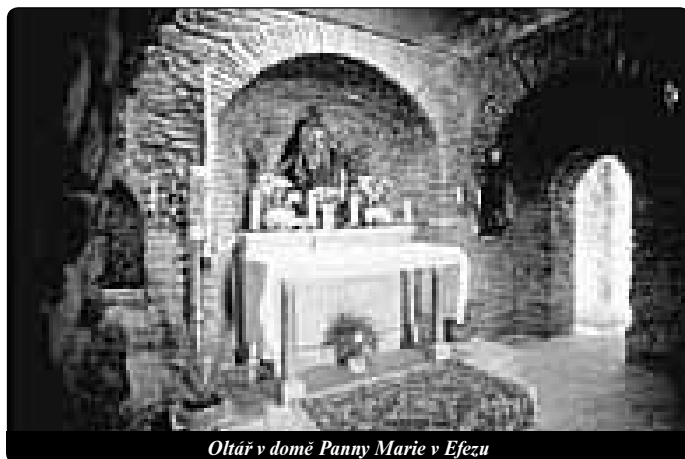
Inspirován Duchem Svatým nám Pavel říká, že Kristus nám nejen přinesl pokoj, nýbrž že On je náš Pokoj. Zdůvodňuje tuto výpověď tak, že poukazuje na tajemství Kříže: v prolití své krve, v oběti svého těla zničil Ježíš *na sobě nepřátelství a vytvořil ze dvou jednoho člověka* (Ef 2,14).

Apoštol vysvětluje, jak opravdu netušeným způsobem přišel pokoj v Kristově osobě a v jeho záchranném tajemství. Vysvětluje to, když během svého věznění píše křesťanské obci, která žila zde v Efezu: *Svatým v Efezu, kteří věří v Ježíše Krista* (Ef 1,1), jak říká pozdrav jeho dopisu.

Apoštol jim přeje: *Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista*.

Pavel ví, že byl poslán, aby hlásal tajemství, božský plán, který mohl být uskutečněn a zjeven jen v plnosti času skrze Ježíše Krista; totiž že *pohané mají*
Pokračování na str. 7

Maria, Matka Církve

Oltář v domě Panny Marie v Efezu

EDITORIAL

Čtvrtá zahraniční cesta Benedikta XVI. měla od předchozích tři odlišný scénář. Pořádkové služby tu nechrání papeže před přívalem věřících, ale před davem, který by hosta nejraději vyhnal jako vetřelce. Mimo záběr kamer zůstaly desetitisíce policistů, kteří uzavírali a chránili prostor, kde se vzácný host pohyboval. Ministerský předseda si teprve dodatečně uvědomil, že horší než papežova návštěva by mohla být nezdařená papežova návštěva. Turečtí představitelé, kterým záleží na co nejlepším „evropském image“, pochopili

nakonec tuto návštěvu jako příležitost k jeho vylepšení.

Zcela jinak se však na tuto návštěvu těšili a připravovali ti, kterým byla především určena, a to je nepatrná křesťanská menšina, která zbyla v prvokřesťanské zemi. Kdysi kvetoucí, velké a bohaté město Efez je dnes na mapě uvedeno nikoliv jako lidské sídlo, ale jen jako historická památka. Těžko se ubránit pocitům smutku při vstupu do míst, kde byla kdysi tak významná křesťanská obec. To se týká nejen Efezu, ale celé

Pokračování na str. 13

Nejdůležitější otázka

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Co máme dělat?

Čas, který zbývá do Pánova příchodu, se rychle krátí. Využij dobře posledních zbývajících dnů, abys byl připraven *s radostí vážit vodu z pramenů spásy*⁽¹⁾. Nepromarni vzácnou příležitost k duchovní obnově, ke které vybízí Janovo volání u Jordánu. Možná, že je to tvoje poslední příležitost. Nedej se odradit ani dalekou cestou. Boží milost musíme hledat tam, kde se nám nabízí. Připoj se k Janovým posluchačům, a to nikoliv jako zvěděvec, ale jako upřímný kajicník.

Projevem opravdového zájmu a kajicnosti jsou otázky, které slyšíš kolem sebe. Tito přichozí dobře pochopili, že správnou cestu k Bohu nemožnou najít sami. Prvním a nezbytným krokem k obrácení je uznat upřímně svou vlastní nemohoucnost a slabost. Oni si nepřisli vyslechnout jen to, co se jim líbí a co jim lichotí. Nespokojují se s tím, že si osvojí jen něco podle své chuti. Protože se už nechtějí zalíbit sobě, ale Bohu, ptají se jeho proka: *Co máme dělat?*

Kdo vysloví s upřímností a poctivostí takovou otázku, dává najevo, že přestal spoléhat na sebe a je připraven uslyšet i to, co mu nezní líbivě, ale vyžaduje námahu a sebezapření. To, čeho je ti opravdu zapotřebí, můžeš uslyšet jedině tehdy, když budeš přijímat Boží slovo s takovou vnitřní otevřeností a ochotou. První rozhodující krok začíná vždy tím, že prorazíš krunýř vlastního já, vymaníš se ze sebestřednosti a nepřiznané sobecké sebelásky, která hájí vždy jen to své, a to dokonce pod zdáním velké nábožné horlivosti.

To, co Jan hlásá všem bez rozdílu, platí i pro tebe. Jeho návod k obrácení je docela konkrétní a praktický: Přestaňte žít jen pro sebe a začněte myslet na druhé. Podělte se s potřebnými, aby neměli nouzi. To je zcela konkrétní způsob jak přemáhat své sobectví. Se stejnou horlivostí, s jakou se staráš o to, abys měl všeho hojnost, začni myslet na to, čeho se nedostává tvému bližnímu. Udělej z jeho nouze a potřeby měřítko pro svůj vlastní dostatek. Tak jak ti dosud vadilo, že nemáš to, co mají druzí, mělo by ti nadále vadit, že je tak mnoho těch, kteří nemají ani to, co máš ty.

Taková vstřícnost a otevřenost k druhým ti brzy ukáže, že jde o mnohem více než jen o materiální statky. Začneš-li věnovat pozornost nikoliv chybám, ale skutečným potřebám bližních, objevíš pro sebe zrcadlo, které ti dosud scházelo. Dokud vidíš jen sám sebe, nemůžeš se hodnotit. Tvoje sebehodnocení zůstane neobjektivní, dokud se opíráš jen o svá subjektivní měřítka. Mohlo by se ti stát, že buduješ jen vzdušné zámky. Nespolehej na svůj vlastní diletantský projekt a nedávej se do práce, dokud nenajdeš

posla, kterého Pán posílá před sebou⁽²⁾. Pros Pána o milost dobrého duchovního vůdce, kterému bys mohl s plnou důvěrou klást důležitou otázku: *Co mám dělat?*

Buď pak připraven přijímat bez výhrad a omezení každou Boží odpověď. *Bůh je tvá spása, bez obavy můžeš v něho důvěřovat.*⁽³⁾ Neočekávej přitom, že to musí být vždy něco mimořádného. To, co Bůh od tebe především očekává, jsou každodenní s láskou a svědomitostí plněné povinnosti tvého stavu. Ta zásadní a největší změna bude spočívat v tom, že už při tom nebudeš hledat především vlastní prospěch, třeba i na úkor druhých, ale naučíš se celou svou práci **sloužit druhým**, třeba i na svůj úkor. Přestaneš vyhledávat různé výhodnější a pohodlnější cestičky, které oportunisticky obcházejí to, co je potřebnější, ale méně příjemné. Přistupuj ke každé své i nejobyčejnější práci s radostným vědomím, že ona ve skutečnosti jen *připravuje cestu pro Pána*⁽⁴⁾. Nauč se smýšlet jako Jan Křtítel, že to nejsi ty sám, kdo koná dobro, ale že *za tebou přichází silnější, než jsi ty, jemuž nejsi hoden rozvázat řemínek u obuvi*. Čerpej sílu z vědomí své vlastní nemohoucnosti, protože jen ona otevírá volný průchod pro Boží všemohoucnost.

Na tvářích těch, kteří ve vodách Jordánu utopili svůj dosavadní způsob života a nyní se vrací domů, můžeš vidět radost, která je naplnila. Prožívají *Boží pokoj, který převyšuje je všechno pomýšlení*. Uděláš-li ve svém srdci místo pro tuto radost, žádnou jinou již hledat nebudeš. *Pán bude nad tebou plesat radostí, protože obnovil k tobě svou lásku.*

Pane Ježíši, *přijď a pročisti mé srdce jako mlat, spal všechny plevy*, abych zůstal čistou *pšenící pro tvé sýpky*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. zpěv Iz 12,3; ⁽²⁾ srov. Mt 11,10;

⁽³⁾ resp. zpěv Iz 12,2; ⁽⁴⁾ srov. Mt 3,3

Liturgická čtení

1. čtení – Sof 3,14–18a

Jásej, síónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin izraelským králem, zla se už neboj!

V onen den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, Síone, ať nejsou tvoje ruce malátné! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz, plesá nad tebou v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou jása jako ve dnech svátku.

2. čtení – Flp 4,4–7

Bratři! Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Vaše ušlechtilost ať je známá všem lidem. Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prostě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

Evangelium Lk 3,10–18

Lidé se ptali Jana (Křtitele):

„Co máme dělat?“

Odpovídá jim:

„Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně.“

Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho:

„Mistře, co máme dělat?“

On jim odpověděl:

„Nevybírejte víc, než je stanoveno.“

I vojáci se ho ptali:

„A co máme dělat my?“

Odpověděl jim:

„Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírejte, buďte spokojeni se svým žoldem.“

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal:

„Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já, jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil (obilí) na svém mlatě a pšenici uložil na sýpce; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal mu radostnou zvěst.

Toto duchovní ústraní má nám poskytnout několik rad, abychom se připravili přijmout do svého srdce Ježíše, který se má o Vánocích narodit.

Ježíš se rodí ustavičně. V Písmu svatém má název: *Ten, který se rodí - Oriens*.

Rodí se věčně v Otcově lůně, protože věčné plození se neuskutečňuje v okamžiku, nýbrž je věčné a bude trvat vždy. Mohli bychom si myslet, že Otec svého Syna zplodil, a tím to skončilo, ale tak tomu není. On ho plodí ustavičně, v tomto okamžiku, dnes, zítra, povždy. Je tomu tak proto, že ve skutečnosti se toto plození děje v jednom okamžiku celé věčnosti.

Z toho se vyvozuje, že v kterémkoliv okamžiku stále platí slova Písma: *Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil*. Toto DNES je dnešek celé věčnosti.

A tak jako se Slovo rodí věčně v Otcově lůně, tak se rodí trvale v našich srdcích; a když se již narodil, chce se vrátit a narodit. Není snad duchovní život jako věrný obraz vnitřního života Nejsvětější Trojice?

Ovšem zvláštním způsobem se chce Ježíš narodit v našich srdcích o liturgickém svátku Vánoc. Liturgie totiž není pouze připomínka tajemství, která nám Církev představuje, ale také mystická obnova těchto tajemství. Proto si připomínáme nejen betlémskou noc, ale toto nejněžnější tajemství se opravdu opakuje v každé duši, která je pro to disponovaná.

Musíme tedy myslet na to, že se Ježíš narodí v našich duších; již se narodil, opakují, ale v té pozeňané noci se v nás narodí zvláštním způsobem a je nutné, abychom se připravili na toto narození.

* * *

Mám-li říct, co máme udělat, abychom se připravili, nemohu udělat nic jiného, než že máme zkusit to, co udělal náš nebeský Otec, aby připravil narození svého Syna na zemi.

Duchovní ústraní v přípravě na Vánoce

Je jasné, že udělal mnoho věcí: sled vladařů, řada zjevení a proroctví, předobrazy Krista,... to všechno byla dlouhodobá příprava.

Ale já chci uvažovat o tom, co udělal bezprostředně před narozením; to, co udělal on, máme udělat i my, aby se narodil v našich srdcích.

Mons. Luis Maria Martinez

Neboť aby se narodil zde na zemi, Otec mu připravil především stáj. To se nám zdá divné.

Kdybychom měli místo narození připravovat my, udělali bychom to zcela jinak, nevím, který palác bychom vybrali. Božský Otec však připravil stáj, těsnou jeskyni, špinavou, zapáchající, která je příbytkem pro dobytek...

Je důležité, abychom si uvědomili, že místo, kde se Ježíš narodil, není stylizované, jak to vidíme na obrázcích, s holu-

bicemi a anděly, kde je všechno pěkně upraveno uměleckým způsobem. Nikoliv, toto místo je příbytkem dobytka, jak to říká evangelium, je to místo strašně prozaické.

Ale jestliže Otec připravil pro svého Syna stáj, proč bychom ji neměli připravit také my?

Kdybychom měli připravit palác, řekli bychom: nemůžeme; ale když vidíme, že on potřebuje stáj..., tu mu můžeme nabídnout.

To je něco, čím disponujeme. Ano, moje srdce je podobné tomu místu, kde se Ježíš narodil: chudobné, špinavé, prázdné, zbavené všeho... Tak se Ježíš narodil před dvaceti staletími, tak se chce narodit vždy.

* * *

Především si musíme uvědomit: jestliže Ježíš nepokládal za nedůstojné narodit se ve stáji, nebude pokládat za nedůstojné narodit se v našem srdci.

A není to jen tento důvod, ale stalo se, že si Ježíš zvolil toto místo právě proto, že je chudé a nevyzdobené. Kdyby bylo dobře vybavené a opatřené vším nezbytným, Ježíš by se zde nenarodil.

Proč? To ví on. Jen on nám může říct, v čem spočívá tajemství tohoto Pánova sklonu ke všemu, co je chudé.

Ježíšovo zalíbení narodit se na velice chudobném místě, velice pokorném, velice malém, je pro nás útěchou, protože nám

poskytuje jistotu, že Ježíš nebude pohrdat tím, aby se narodil v našich chudých srdcích.

Nicméně musíme mít na paměti, a to je velice důležité, že ani naše ubohost, ani naše malost, ani naše nicota není překážkou pro to, aby se Ježíš narodil v našich srdcích.

Povězme si to ještě jednou: Ježíš se nenarodil jen v srdcích světců, ale narodil se také v duších nedokonalých lidí; pokud jen se očistí, není tu žádná potíže, aby se v nich Ježíš narodil. Jediná věc, kterou žádá, je dobrá vůle, jak zpívali andělé, když se narodil.

Co tedy máme udělat? Jednu jedinou věc: *chtít* mít dobrou vůli. Jestliže chceme, Ježíš se v našich srdcích narodí. Máme mnoho nedostatků? Nevadí, on se narodil v místě nedostatku.

Máme mnoho nesrovnalostí? Nevadí, místo, kde se narodil, byla stáj.

Nemáme ctnosti, abychom jimi vyzdobili svou duši? Nevadí, Ježíš se narodil na pustém a prázdném místě.

A nejen to, odvažují se říct ještě více. Je to myšlenka, kterou jsem mnohokrát opakoval, ale bojím se, že nebyla pochopena. Chci říct, že naše bída nejenže není překážkou, aby k nám Ježíš přišel, ale je dokonce zvláštním důvodem, neodolatelným důvodem, aby se k nám přiblížil.

Kdo zná základ Ježíšova Srdce, ví, jakou přitažlivost mají pro něho naše ubohosti.

Proč se mu líbí? Asi bych to nedokázal vysvětlit, protože to je jeho vkus.

Tak jako zde na zemi jsou různé záliby, které jsou nám cizí a které nedokážeme vysvětlit, a přece existují, tak je tomu také u Ježíše. Nemůžeme vysvětlit jeho zálibu, ale je to skutečnost, že se mu líbí naše ubohosti.

Ostatně sami to vidíme: zvolil si místo, kde si daly dostave-

POTVRZEN VÝZNAM CELIBÁTU

Svatý otec svolal na 16. listopad poradu kuriálních kardinálů. Sdělovací prostředky se předháněly ve zprávách, že tato porada má otevřít otázku celibátu. Ve skutečnosti hlavním tématem jednání byl případ kněží, kteří opustili kněžskou službu a uzavřeli sňatek a nyní by se opět chtěli vrátit k výkonu kněžství. Dalším problémem byl případ biskupa Milinga, který v Americe vysvětlil ženatého kněze na biskupa, prakticky zakládá svou vlastní církev a chce bojovat za zrušení kněžského celibátu. Porada zdůraznila význam celibátu a nezbytnost lepší lidské a duchovní formace budoucích kněží.

ničko lidské ubohosti – byla zde chudoba, nepohodlí, pokoření, zanedbanost, bylo to místo opovrženihodné.

Kdo myslel na onu jeskyni v oné noci, ve které se Ježíš narodil?... Sami pastýři, kdyby tu šli kolem, věnovali by jeskyni jen nedbalý pohled. Tak se v jedno spojily zanedbanost a pohrdání se špinou a s chudobou a toto místo si Ježíš zvolil pro své narození.

* * *

Ani během svého života nikdy neskrýval svou lásku k lidské bídě. Žil v místě, které mělo špatnou pověst, protože když řekli Natanaelovi, že Ježíš, Mistr, je z Nazareta, odpověděl s údivem: *Copak může z Nazareta vzejít něco dobrého?* Strávil třicet z třiatřiceti let svého pozemského života v domě dělníka, v chudobě, ne v bídě, ale v nouzi a v zapomenutí.

Když začal veřejný život a chtěl si vybrat své apoštoly, vybral si nikoliv moudré a bohaté, ale chudé a nevzdělané. A pak mezi zástupy, které ho následovaly, neskrýval, že dává přednost těm osobám, které měly větší trampoty.

Nejedl s hříšníky?... Nedovolil, aby se veřejná hříšnice posadila u jeho nohou a obmyla jeho nohy svými slzami a utřela je svými vlasy?

A to, co tehdy učinil, záliby, které tehdy projevil, si jistě nadále zachoval, protože on se nemění.

A to vidíme v těchto dnech. Má své zalíbení v nejubožejších duších, mohli bychom říct, že čím větší jsou ubohosti, se kterými se setkává v duších, tím více nemůže jeho nejněžnější Srdce odolat a jde vstříc právě jim.

Přibližuje se stále k duším, ale k duším nejubožejším cítí zvláštní náklonnost. Ježíš přichází, aby nás uzdravil a očistil. Proto naše ubohosti zdaleka pro něho nejsou překážkou, ale magnetem. O tom musíme být stále přesvědčeni.

* * *

Battista di Vicenza: *Maria očekávající narození dítěte Ježíše*

Je jasné, že místo tak zubožené jako stáj je možné předelat. Jsem si jist, že nejsvětější Panna a svatý Josef ji v onu požehnanou noc upravili, jak jen mohli.

Proto totéž musíme udělat i my. Musíme se věnovat tomu, abychom naše srdce stále více očisťovali. Nezapomívejme se proto přehnaně tím, jak se mají stát z našich srdcí paláce, nikoliv, jsou to stáje a stáje je možno upravit jen do určité míry, nikdy se nemohou stát mramorovým palácem.

NECHTĚNÉ DÍTĚ JAKO HMOTNÁ „ŠKODA“

Civilní senát německého soudu v Karlsruhe potvrdil rozsudek vrchního zemského soudu, podle kterého musí jeden gynekolog až do 18 let věku vydržovat na vlastní náklady dítě, které se narodilo, protože jeho antikoncepční zásah selhal. Soud vynesl výrok, že toto selhání zkrátilo životní plány rodičů dítěte. Matka kvůli péči o dítě nemohla nastoupit do práce. Jednalo se o chybu při aplikaci preparátu Implanton, který se implantuje pod kůži a který po otěhotnění u ženy nebyl nalezen a v krvi nebylo možno zjistit účinnou látku. Dítě je nemanželské. Jedná se o 500 € měsíčně.

Musíme však uspořádat své srdce, vynaložit všechny síly, abychom je očistili; proto – opakuj – nedělejme si starosti, jestliže tam zůstane nějaký prach nebo nečistota, ale jde o to, aby jich tam bylo co nejméně. I když nebude tak čisté a uklizené, jak bychom si přáli, na tom nezáleží.

Jaká byla hlavní změna, kterou přijala v onu noc betlémská jeskyně? Byla to proměna lásky.

Je jisté, že Ježíš při narození nenašel bohatství ani žádnou z věcí, kterých si lidé tak cení. Našel chudou, ale teplou stáj. Ale ví-

ce než dechem dobytčete, které podle legendy zahřívalo nejněžnější Ježíšovo tělo, byl zahříván láskou Marie a Josefa.

Stejnou věc musí Ježíš najít v našich srdcích. Musíme do nich přinést trochu ohně. Je-li naše srdce znečištěná stáj, prázdná a pokorná, musí být alespoň teplá. Jediná věc, která zahřívá, je láska. Nic jiného nechce, nic jiného nepotřebuje.

A to je právě to, co hledá na světě. Z lásky si zvolil to nejopovrženější! Zahřejme, zahřejme jeho přibyték v našich srdcích. Milujme Ježíše, milujme stále více, rozmnožujme úkony lásky, abychom každý den milovali více a více. Tak se naše srdce zahřeje a bude přiměřenějším místem pro Ježíšovo narození.

* * *

Nevím, zda nejsvětější Panna a sv. Josef mohli provonět ono místo (venkované používají vonné květy a rostliny, které spalují). Proto panenská vůně jejich duší provoněla drahocennou vůní onu jeskyni, když Ježíš přišel na svět.

Navenek možná nebylo cítit žádnou vůni, nicméně duchovní smysly Ježíšovy, abych tak řekl, se radovaly z panenské vůně oněch duší.

I my můžeme provonět onu jeskyni vůní naší duše, která je Ježíši drahá a o které víme s jistotou, že je mu drahá. V oblasti vůní je mnoho vkusů, jednomu se líbí více vůně růže, jinému fialky.

Pokud jde o Ježíše, jemu se líbily především dvě vůně: vůně kadidla, tj. adorace, a vůně myrhy, tj. oběti. Těmito vůněmi můžeme provonět své srdce, aby Ježíš při příchodu do malého světa naší duše našel vůně, které se mu líbí: kadidlo a myrhu, vůni adorace a vůni oběti.

Zaplavme naše srdce těmito vůněmi a Ježíš přijde, aby se v nich narodil s velkým zadostiučiněním.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Konstantinopol je největší turecké město a patřilo v dějinách také dlouho k nejvýznamnějším křesťanským městům. I dnes se na jeho území nacházejí významné křesťanské chrámy. Významné je toto město také jako ekumenický patriarchát. Církevně-politický význam Konstantinopole začal ve 4. století. Roku 330 přeložil císař Konstantin Velký své sídlo ze „starého Říma“ na nové místo – do starobylé Byzance. Po jeho smrti bylo město pojmenováno po něm – Konstantinopol. Zatímco západodřímská říše zanikla roku 476, trvala východodřímská říše až do dobytí města Cařihradu – bývalé Konstantinopole – Turky v roce 1453. Již ve 4. století získal konstantinopolský biskup, který odvozoval svůj úřad od apoštola Ondřeje, větší vliv. Město bylo obohaceno od počátku krásnými chrámy a chtělo držet krok se starým Římem. Konstantin dal např. vybudovat apoštolský chrám, kde byly uloženy ostatky sv. Ondřeje, evangelisty Lukáše a Timotea, Pavlova žáka. Také císařova matka Helena se snažila vytvořit z města cennou památku. V chrámu Panny Marie byl přechováván pás Panny Marie, v jiném mariánském chrámu její plášť. V mariánském chrámu v Bukoleonu uctívali Kristův obraz z Edessy. Také ikona Hodegetria, kterou maloval sv. Lukáš, se tehdy nacházela v Konstantinopoli.

Již během prvního koncilu v Konstantinopoli v roce 381 bylo městu přiznáno výslovně čestné místo před Alexandrií a Antiochií ihned po Římu a biskup byl od té doby titulován patriarcha. V té době ještě bylo prvenství Říma plně uznáváno. Vzhledem k dogmatickým bojům ve 4. století vzniklo však již napětí mezi Východem a Západem. Příkladem je spor kolem biskupa sv. Atanáše. Během sporu s ariánskými bludaři utekl do Říma a hledal ochranu u papeže Julia, zatímco jeho sídlo obsadili ari-

Konstantinopol - církevně-politický význam

áni. V roce 341 poslal papež východním biskupům list a zastal se Atanáše. Na synodě v Sardice (342) byl rozkol mezi Východem a Západem vyhlášen poprvé. Východní biskupové odmítli uznat Atanáše a opustili zasedání. Západní biskupové východní biskupy exkomunikovali. Tento rozkol byl v roce 381 urovnán. Již tehdy však byl položen základní kámen pozdějšího rozkolu.

Rozpor mezi Východem a Západem se dále prohloubil v 5. století. Papež Lev I. (440–461) nepřipustil nejmenší pochyby, že primát nad církví Východu i Západu patří římskému biskupovi. Jeho legáti však nemohli na koncilu v Chalcedonu (451) zabránit, aby v kánonu 25 byla cařihradskému patriarchovi přiznána stejná práva jako římskému biskupovi. Papež Lev proti tomu protestoval.

V dalším období budoval Cařihrad stále více své primaciální postavení a upadal stále více do závislosti na politice byzantského císařství. Od 6. století zavedl patriarcha Jan V. titul ekumenický patriarcha.

5. května 553 svolal císař Justinian I. se souhlasem papeže Vigilia 2. cařihradský koncil. Důvodem byl spor o „tři kapitoly“, který vedl k dalším sporům mezi císařem a papežem.

R. 638 vznikl další spor o monoteletismus. Nauku, že Kristus měl jen jednu boholidskou vůli, prohlásil císař za říšský zákon. Papež Martin I. tuto nauku zavrhl. Císař však papeže odvekl jako velezrádce na Krym, kde po mnohém utrpení r. 655 zemřel. Teprve v roce 680 byl monoteletismus definitivně odsouzen.

Dalším jablkem sváru bylo v 8. století obrazoborectví. V roce 730 vydal císař Lev III. edikt proti obrazovému umění. To bylo však příliš i pro tehdejšího patriarchu Germana I., který proti ediktu protestoval. V prudké diskusi vystoupil Jan Damascenský, který se zasadil za uctívání umění. Bizarních rozměrů nabyl spor, když Konstantin V., syn Lva III., na synodě v Hierii v roce 754 označil obrazy za blud. Během 2. koncilu v Niceji v roce 787 bylo konečně objasněno, že uctívání obrazů je povoleno a že je dokonce žádoucí. Obrazoborecký spor však doutnal ještě celá desetiletí a měl trvat až do roku 843, kdy na synodě v Cařihradu konečně obrazy uznal i císař. Na této synodě již nebyli žádní západní zástupci.

V 9. století došlo ke sporům na jiné frontě. Fotios, tehdejší ekumenický patriarcha, sestavil žalobu proti západní církvi

a poslal ji všem východním patriarchům. Obsahem byly otázky postu, ženatých kněží a „Filioque“ v Krédu, což bylo důvodem napětí již od roku 381. Fotios byl na Lateránské synodě sesazen, Mikuláš I. mu vytýkal, že se stal patriarchou nezákonně. V roce 867 vyslovil Cařihrad nad papežem klatbu. Brzy nato sesadil Fotia i císař. Na 4. koncilu v Cařihradu (869–870) byl navíc exkomunikován a uvězněn v klášteře. V roce 879 však byl opět rehabilitován.

K definitivnímu rozkolu došlo o 200 let později. Patriarcha Michael Kerularios dal v Cařihradu zavřít všechny západní chrámy a prohlásil mše sloužené s nekvašeným chlebem za neplatné. Byla to odvěta za to, že tehdejší papežové chtěli ve východních chrámech na jihu Itálie zavést latinský obřad. Papež Lev IX. poslal kardinála Humberta do Cařihradu. 16. června 1054 byla na oltář v Hagia Sofia položena exkomunikační bule. Císař Konstantin IX. ji spálil a exkomunikoval kardinála a jeho delegaci. Tato vzájemná exkomunikace byla zrušena teprve za 900 let Pavlem VI. a Athénagorem I. v roce 1965.

Významné dějiny Cařihradu pokračovaly i po schizmatu. Od poloviny 11. století docházelo k útokům Turků, kteří stále více utiskovali říši. Východ prosil Západ o pomoc. Tehdy začaly dějiny křížových výprav. Na konci léta 1095 potvrdil papež Urban I. křížovou výpravu. Záměrem bylo pomoci nejen Cařihradu, ale především Jeruzalému. R. 1096 dorazila první vojska pod vedením Gottfrieda z Bouillonu. Avšak tato vojska sledovala spíše své vlastní zájmy. Vítězové nepředávali dobytá území Cařihradu, ale zakládali své vlastní državy.

Po dvou francouzsko-německých výpravách došlo v roce 1189/90 při čtvrté výpravě k tragédii. V roce 1202 se shromáždila vlámsko-francouzská vojska v Benátkách a vyrazila na

Chrám Hagia Sofia v Istanbulu

východ. Vedení výpravy se zcela vymklo vlivu papeže Inocence III. Benátčané, kteří byli za to exkomunikováni, samostatně udeřili na Cařihrad a zcela ho zpusťovali. Cařihrad byl podřízen papeži a ten zde dosadil latinského patriarchu. R. 1261 však Byzanc znovu Cařihrad dobyla.

Vzhledem k pokračujícím tureckým nájezdům došlo ve 14. století ke sblížení mezi Východem a Západem. Tehdejší císař Jan V. dokonce vstoupil do katolické církve. Ale to nemělo v Cařihradu velký vliv. Také koncil v Basileji v r. 1430 se pokoušel o unii. Koncil byl později přeložen do Ferrary a pak do Florencie, kde došlo ke shodě o „Filioque“. 22. listopadu byla uzavřena jednota s Armény, r. 1442 s monofyzitskými jakobity. To však zůstalo bez výsledků, protože lid a mnoho mnichů toto sjednocení odmítali.

Když skončily církevně-politické pokusy o sjednocení nezdařem, došlo nakonec pro Cařihrad k největší katastrofě. Turecké útoky byly stále častější, a protože pokusy o jednotu troskotaly, neměl Západ dosti ochoty pomáhat. V r. 1453 došlo k definitivnímu pádu Cařihradu a tím i k pádu křesťanské éry v někdejší Konstantinopoli, později Cařihradu, který se pod tureckou nadvládou změnil na Istanbul.

*Podle Kath-net 27. 11. 2006
Překlad -š-*

PRASTARÁ LEGENDA

Když byla Konstantinopol v roce 1453 dobyta, obsadili Turci ihned největší chrám východní církve, Hagia Sophia (Chrám Svaté Moudrosti).

Ještě v též den vstoupil sultán Fatih Mehmet do chrámu a po devíti staletích východní liturgie zazněl pod kopulí chrámu muezinův hlas.

K tomuto pokoření starobylého chrámu se pojí jedna legenda, která se dodnes vypráví. Podle této legendy v době vstupu osmanů do chrámu kněz, který právě slavil liturgii, vstoupil i se všim liturgickým náčiním do zdi chrámu a vyjde odsud teprve tehdy, až Hagia Sophia opět bude chrámem, aby mši svatou dokončil. O legendě vypráví také spisovatel Werner Bergengruen.

MARIA, MATKA CÍRKVE – pokračování ze str. 2

stejná dědičná práva a jsou údy téhož těla a stejně jim platí ona zaslíbení Ježíše Krista, když uvěří v hlásání evangelia (Ef 3,6).

Toto tajemství se naplnilo v dějinách spásy, v Církvi, v nových národech, ve kterých nyní byla zbourána stará dělicí zeď, židé a pohané se cítí sjednoceni. Ježíš Kristus sám není v Círk-

vi jen nástrojem jednoty, nýbrž také jejím účinným znamením. A Panna Maria, Matka Krista a Církve, je Matkou tohoto tajemství jednoty, které Kristus a Církev nerozdělitelně znamenají a budují ve světě během celých dějin.

Vyprošujeme pokoj pro Jeruzalém a celý svět

Apoštol pohanů řekl, že Kristus *obě části spojil* (Ef 2,14). Tato slova se vztahují přesně na vztah mezi židy a pohany v tajemství věčné spásy, a přece mohou být analogicky rozšířena na vztah mezi lidmi a civilizacemi dnešního světa.

Kristus *přišel, aby hlásal pokoj* (Ef 2,17) nejen mezi židy a nežidy, nýbrž mezi všemi ná-

rody, protože mají svůj původ ve stejném Bohu, Stvořiteli a Pánu vesmíru.

Zde v Efezu, městě požehnaném přítomností nejsvětější Panny Marie, kterou i muslimové milují a uctívají, posílnění Božím slovem, obraťme se k Pánu se zvláštní prosbou o pokoj mezi národy.

Z této části anatolského poloostrova, přirozeného mostu mezi kontinenty, vyprošujeme mír a smíření pro všechny, kteří bydlí v této zemi, která se nazývá „svatá“ a za takovou ji pokládají křesťané, židé i muslimové. Je to země Abraháma, Izáka a Jakuba, učená k tomu, aby byla domovem lidí, kteří se stanou požehnaním pro všechny národy (srov. Gn 12,1-3). Mír pro celý lidský rod! Kež se brzy vyplní Izaiášovo proroctví:

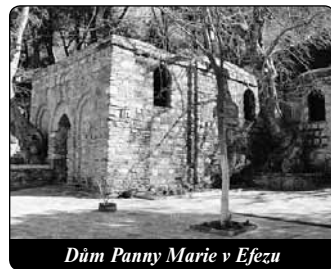
On bude soudit národy, on mnohé národy ztrestá. I překujjí své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Už nepovstane národ proti národu, nebudou se už cvičit k boji (Iz 2,4). My všichni potřebujeme tento všeobecný mír a Církev není povolána jen k tomu, aby byla pro rockým poslem, nýbrž aby byla více, „znamením a nástrojem“ tohoto míru.

Na pozadí všeobecného míru stává se touha po plném společenství a shodě mezi všemi křesťany ještě hlubší a silnější. Při dnešní slavnosti jsou přítomni katoličtí věřící různých ritů, a to je důvod, abychom radostně chválili Boha.

Tyto rity jsou totiž výrazem mnohotvárnosti, jakou je ozdobena Nevěsta Kristova za předpokladu, že všichni přicházejí v jednotě ve společném svědectví. Jednota mezi členy biskupské konference musí být příkladná ve společenství a společném pastoračním úsilí.

Magnificat

V dnešní liturgii jsme zpívali jako sponsoriální žalm chvalo-

Dům Panny Marie v Efezu

zpěv Panny z Nazareta při setkání s její starší příbuznou Alžbětou (Lk 1,39). Naše srdce také potěší slova žalmisty: *Milosrdenství a věrnost se setkávají, spravedlnost a pokoj si dají políbení (Ž 85,10).*

Milí bratři a sestry, při této návštěvě chtěl bych společně s celou světovou církví předat svou osobní lásku a duchovní spojení křesťanské obci v Turecku, této malé menšině, která je konfrontována s mnoha výzvami a každodenními obtížemi.

S velkou důvěrou zpívejme společně s Marií Magnificat jako chválu a díkyvdání Bohu, Bohu, který s velkým zalíbením

shlíží na pokoru svých služebníků (srov. Lk 1,48). Zpívejme společně s plnou radostí, i když jsme vystaveni těžkostem a nebezpečím, jak jsme to viděli skrze svědectví římského kněze Dona Andrea Santora, kterého bych chtěl při této slavnosti připomenout.

Maria nás učí, že pramenem naší radosti a naší jedinou jistotou pomocí je Kristus, a opakuje jeho slova: *Nebojte se* (Mk 6,50) a *Já jsem s vámi* (srov. Mt 28,20). *Důvěřujeme v jeho pevné rameno* (srov. Lk 1,51). Maria, Matko Církve, provázej nás stále na našich cestách! Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás! Azim Meryem Mesihii Annesi bizim icin Dua et. Amen.

Překlad -š-

Zachránit duše za každou cenu

P. Ludvík Maria Gmoser

rozhodně není přítelem „změkčovací“ teologie

Jedna přítelkyně mi charakterizovala P. Gmosera OSB jako „proroka s pronikavým pohledem“ a probudila tak moji zvědavost. Požádala jsem ho o rozhovor. Již v telefonu se mi líbil jeho veselý, uvolněný tón. Již za několik dní jsem se mohla vypravit do Maria Roggenndorfu, nejmladšího benediktinského kláštera v Rakousku, kde žije spolu s osmi spolubratry.

V příjemné atmosféře mi vypráví o tom, jak se stal mnichem. Narodil se ve Fürstenfeldu ve Štýrsku 22. října 1958 jako první z pěti dětí. Pokřtěn byl o svátku Všech svatých a dostal jméno Josef. Jedna z jeho pěti sester, která se narodila předčasně, je již v nebi. I jeho matka bezmála ztratila. Jako malé dítě býval velmi nemocný. Od tří měsíců života trpí křečemi hrtanu. „Je to pocit, jako by mě někdo škrtil šňůrou,“ vzpomíná si ještě dnes.

Otec byl lesní dělník a matka byla v domácnosti, oba byli velice zbožní. Každý večer se celá rodina modlila růženec. Každodenní modlitba malému Josefovi nijak nevadila, tím spíše, že doma nebyla žádná televize. Nyní ví, jak velice byl touto abstinencí uchráněn on i jeho sourozenci: „Měli jsme velmi chráněné dětství a mládí. Velmi poznamenané vírou.“

Že pro něho již v dětství byl Bůh velkou záležitostí, dokládá jedna příhoda: Když jako dítě jednou sám lyžoval, zlámal si několik kostí. Když se plazil po čtyřech, našly ho jeho sestry. Výsledek byl: sádrové lůžko. Tento čas využil tak, že přečetl celé Písmo svaté.

Po skončení školní docházky vykonává šest let s radostí práci lesního dělníka. V 16 letech pozná Legii Mariinu a velmi si jí váží. Bylo mu 19, když poprvé uslyšel Pánovo volání. „Ale tehdy jsem mu ještě nerozuměl,“

domnívá se dnes. Nechová se stát se knězem. Jeho přáním je mít rodinu s mnoha dětmi. „Už jsem si dokonce vyhlédl stromy, ze kterých jsem si chtěl postavit srubový dům.“ Rád tančí a jezdí na koni, je vášnivý kajakář. Ale především je lovec. Lovecká horečka ho zavedla do mnoha zemí Evropy a dokonce i do Afriky. Celé noci sám na čekané: dívat se, naslouchat, vdechovat, cítit. Josef je rád v přírodě, miluje les a zvěř.

Jinak se však velice angažuje v Legio Mariae. Tak přišel do styku s P. Hermannem Groerem, pozdějším kardinálem. Ten rozpoznal povolání mladého muže a radí mu, aby požádal Boha o znamení. „Znamení jsem obdržel, ale nedůvěřoval jsem mu celé čtyři roky. U mne je tomu vždy tak,“ vysvětluje s úsměvem. „Nejdříve si příliš netroufám. Ale když si pak řeknu, že to udělám, pak to také udělám.“

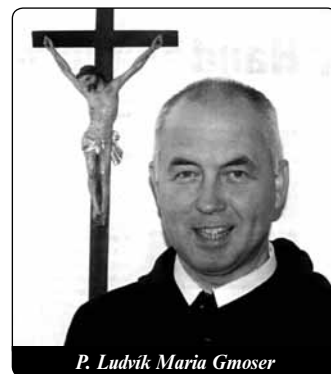
Jaké to bylo znamení? „Řekl jsem jsi: Jestliže udělám první třídu gymnázia bez pětky, pak budu pokračovat. Dostal jsem jen jednu dvojku, jinak jsem byl kovaný jedničkář, tak jsem zůstal, jak jsem slíbil.“

Tak se tedy ve 22 letech vrátil do školních lavic na gymnázium

v Hoolabrunnu, kde také maturoval. Noviciát nastoupil u benediktinů v Göttweigu. Při vstupu se zasvětil Panně Marii podle sv. Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu, jehož jméno přijal při oblačce. Panně Marii vědčil za všechno, jak zdůraznil. Ve Vídni studoval teologii a pedagogiku náboženství. V květnu 1994 se stal jáhnem, 19. listopadu byl v Maria Roggenndorfu vysvěcen na kněze.

Těsně před jáhenským svěcením to ještě vypadalo dramaticky. Dostal těžkou žloutenku, stejný druh, jaký tehdy biskupa Floriana Kuntnera stál život. Velice vysoké jaterní testy. „Poznal jsem tehdy v nemocnici, že je to všechno zavařené. Pomyslel jsem si: s námahou jsem odmaturoval a vystudoval, a nyní těsně před svěcením mám zemřít? Dobře. Když to, milý Bože, chceš, jsem připraven.“ Ale Bůh měl jiné plány. Proti všemu očekávání se těžce nemocný rychle zotavil a po třech týdnech byl z nemocnice propuštěn.

Po kněžském svěcení působil pět let jako profesor náboženství. Působí jako kaplan na faře. Od počátku spolupracuje na výstavbě kláštera v Maria Roggenndorfu, kde žije již 26 let. Zde ta-

P. Ludvík Maria Gmoser

ké prožil útoky na kardinála Groera. Bez obalu mi vysvětluje: „Žil jsem zde mnoho let s mladými kleriky a kardinálem Groerem. Mohu vám říct jen to, že byl jako otec a nikdy neudělal nic, co by bylo hříšné nebo co by nebylo v pořádku. Byl spravedlivý, přísný jako dobrý učitel, dobrotivý, velkodušný a milosrdný, když jsme my, mnoho nás bylo s pozdním povoláním, nebyli takoví, jací máme být.“ Kardinálova škola a vedení Matky Boží jsou sloupy jeho cesty víry.

Nestačím žasnout, když mi vypráví, že od roku 1993 do 2004 byl proutkařem a vydobyl si v tomto oboru dokonce mezinárodní uznání jako specialista. Co při tom dělal? Zjišťoval vodní proudy, poruchové zóny, kde se projevovalo rušivé záření. Všechno v dobrém úmyslu. Ale postupně mu bylo jasné: „Když se člověk mentálně otevře této duševní činnosti, není schopen kontrolovat, jaké duchovní síly k němu získaly přístup a jakou špínu s tím současně přijímá.“

Chci to vědět přesněji a P. Ludvík vysvětluje: „Zvláště špatné je, když se radioestezie spojuje se šamanismem nebo s okultními praktikami. Pak získávají přístup démoni. Démoni jsou mazaní. Neberou si všechno najednou, jsou opatrní, skrývají se, ale chtějí mít stále více moci nad člověkem, nejdříve nad těmi, kteří hledají vodu. Ti pak upadnou do pokušení uplatňovat moc poznávat něco, co druzí nepoznávají. Démoni však získávají moc také skrze ty, kteří se domnívají, že bez proutků nemůžou být. Tak upadají lidé do závislosti.“

Koncelebrovaná mše svatá v benediktinském klášteře Maria Roggenndorf

Pater pokračuje: „Většina radioestezie dnes probíhá skrze esoteriku. Vydělává se zde mnoho peněz a působí mnoho škod. A všechno, co se praktikuje ve spojitosti s asijskými náboženstvími a způsobem myšlení, rozbíjí pojem osobního Boha. To je třeba rozhodně odmítnout. Je to modloslužba.“

V prosinci 2004 o exerciciích u něho dochází k velkému obratu. Poznává, že jeho hlavním posláním je péče o duše. Jeho povoláním je získat mnoho duší, jak mu tvrdí P. James. A zpětně si uvědomuje, že potřebuje mnoho milostí a mnoho modlitby za osvobození, aby se zcela očistil od vlivu nečistých sil a moci.

Jak problematická tato věc byla, poznává z toho, že měl po několik měsíců na krku otevřenou ránu. Žádný lékař mu nedokázal pomoci. Teprve po modlitbě za osvobození a po definitivním rozchodu s proutkařením se otevřené místo zahojilo. „V době, kdy jsem váhal, prožíval jsem těžké útoky, bylo to dokonce tak daleko, že jsem chtěl opustit klášter. Když se ohlédnou zpět, musím říct: byla to ryzí Boží milost, že jsem neudělal nějakou hloupost. Víím, že bylo mnoho těch, kteří se za mě modlili a obětovali.“

Jak je tomu s charismaty, která P. Ludvík Maria nyní vykonává? Charisma uzdravování a rozlišování duchů obdržel během exercicií. Od začátku o ně prosil. Ostatně je přesvědčen, že každý kněz obdržel od Boha dar uzdravování. Ale uplatňují ho jen málokterí z nich. Aby byl zcela k dispozici pro kněžské úkoly, vzdal se P. Ludvík postupně sportů a všech zálib. Nikdo z jeho přátel by si nikdy nepomyslel, že se vzdá své lovecké vášně. Jak toho mohl dosáhnout?

O Vánocích před čtyřmi roky ho prosili rodiče malé Terezy o modlitbu za uzdravení. Pětileté dítě, které mělo nádor na mozku, mu velice přirostlo k srdci. „Chtěl jsem, aby dítě bylo za

Roggenndorf, benediktinský klášter

každou cenu zdravé. Udělal jsem s Bohem obchod: Já se vzdám své velké lovecké vášně, a ty uzdravíš Terezku.“ Ještě dnes je na něm vidět, jak velice mu o dítě šlo. Ale jeho stav se nelepšil. Z počátku ještě mohla Terezka chodit a mluvit. Pak ale nádor zničil motoriku, řeč, polykání, všechno bylo ztraceno.

Pater Ludvík s ní byl každý týden ve styku, někdy i častěji. Modlil se s ní, držel ji za ruku. Ale na podzim zemřela. Proč nepřijal Bůh jeho modlitby a jeho obět?

Dnes to chápe: „S Bohem nemůžeme handlovat. Můžeme ho prosit, ale on řídí všechno svou moudrostí. Její smrt byla jeho řízení. Terezka byla ve svých šesti letech tak naplněná a zralá, jak mnozí nejsou v 80 letech. Nikdy si nestěžovala, nikdy neměla strach ze smrti. Byla to velká duše, správná světice. Modlit se s ní a provázet ji na cestě k Bohu byla pro mě uzdravující věc, a nejen pro mne, i pro mnohé jiné. Víím, že má na věčnosti velké úkoly.“

A dodal ještě něco velice důležitého: „Pochopil jsem, že nemoc a zdraví jsou indiferentní. To znamená, že pokud je pro někoho bohatší a pozeňanější být nemocný, když tedy tato nemoc

Hrob kardinála Groera

je Boží povolání a velká milost, pak Bůh nemoc neodnímá.“

Dnes patří k velkým úkolům P. Ludvíka Marii vycítit to, co je Boží vůle pro člověka, a k tomu ho pak vést. Když člověk plní Boží vůli, je uzdraven, i když umírá. „Zažil jsem lidi, kteří umírali s radostí. Přijali svou bolest a své utrpení, aby je obětovali. To je uzdravení. Pak je duše celá u Boha.“ To je rozhodující. „Moje povolání je získávat duše za každou cenu.“

Nicméně zažil pater Ludvík i krásná tělesná uzdravení, tak jak o nich píše evangelium. Byli to např. manželé, kteří nemohli mít děti. Černé na bílém potvrdili lékaři, že kvalita spermií

Kardinál Groer

u muže je nedostatečná. P. Ludvík Maria položil ženě na klín relikvie blahoslavené Marie od Ukřižovaného Ježíše a poslal oba, aby se modlili u hrobu kardinála Groera. Za měsíc dostal zprávu: „Mladá žena je v jiném stavu!“ Letos v srpnu se narodila malá Miriam.

Nebo: Bylo to dítě z rodiny zpěváka Kellyho, které se letos v létě předčasně narodilo. Dramatická situace, jak se dověděl z telefonního rozhovoru. Ledviny selhávají, plíce téměř nepracují. Zda by se mohl za dítě modlit? Ano, modlil se, žehnal. Již za několik dnů se doví, že dítě se rychle zotavuje. Nyní se mu daří výborně. Lékaři pro to nemají vysvětlení.

Ještě jeden případ: Letos v červenci mu volají mladí lidé, kteří právě putují pěšky ke hrobu kardinála Groera, protože jejich přítel měl těžkou nehodu – strašná poranění hlavy, vnitřní orgány selhávají, záněty, vysoké horečky. Vzhledem k vnitřnímu tlaku mozku museli mu sejmout temenní část lebky. Leží na intenzivní péči v hlubokém spánku.

Pater Ludvík se ke skupině připojí. Jdou ke kardinálovu hrobu. Tam dostane Pater znamení a odchází k pacientovu lůžku, aby na něho vložil ruce. Cítí přítomnost, že pacientovi se dostává velkých milostí. Od té chvíle se jeho stav velmi rychle zlepšuje. Brzy začne mladý muž opět mluvit a číst. Temenní kost mu mohou vrátit daleko dříve, než se předpokládalo. Nyní je na rehabilitačním oddělení a matka podává svědectví, že jeho uzdravení se událo na přímělu blahoslavené Miriam z Abelinu a Hermanna Groera.

P. Ludvík by mohl vyprávět i o uzdraveních při modlitbě za osvobození. Proč jsou dnes takové modlitby tolik potřebné? New Age a esoterika to vyžadují. Víra mnoha lidí je slabá, tak sahají po všem možném. Nevidí, jak je to nebezpečné, když se otevírají cizím silám. „Když si zahráváš s pokušením, již jsi prohrál.“ Esoterické sliby jsou velmi lákavé: „Musíš jen dát do pohybu své vlastní energie, pak nebudeš mít problémy ani v partnerství, ani v povolání, pak můžeš zvítězit nad nemocí.“

Pater Ludvík to ilustruje na jednom příkladu: Když je někdo ve svém hradu a padací most je zdvižen, nemůže nepřítel dovnitř. Když vidí, že kolem jezdí nepřítel, nebude most spouštět. Když však přijde někdo v přestrojení, které by bylo možné prohlédnout, ale z neposlušnosti ve víře, z ješitnosti a lehkomyšlnosti ho nerozezná, dá mu vstoupit postranní brankou a nepřítel pak obsadí celý hrad. Jeho zrak je zamlžen lží. Démoni rozsévají pochybnosti, a tak člověka vystavují strachu, až ho přepadnou a přemohou deprese.

MODLITBA KLEMENTA KARDINÁLA VON GALENA, BISKUPA V MÜNSTERU

Pater to obsírněji vysvětluje: „V esoterice se mnoho slibuje, slibují se síly, moc, zdraví, úspěch. Ale výsledek je nakonec opačný. Dábel to všechno zabalí do pěkného papíru. Nejdříve se zdá, že to pomáhá. Ale pak začne závislost, která je stále horší. Zvláště nebezpečné je, když někdo nemá víru. V takových případech může dojít až k posedlosti.“ Mladí si musejí dát pozor, čím se ve volném čase zabývají.

P. Ludvík mi vypravuje příběh jedné sedmnáctileté dívky, jejíž matka ji k němu jednoho dne přivedla. Tři měsíce v tomto školním roce je nemocná. Má cystu v podbřišku, absces na hrudi, problémy s hlavou, bolesti ve slabinách. Při pohledu na oblečení dívky usoudí P. Ludvík: „Jestli chceš, abych se za tebe modlil, musíš se změnit. Jakou hudbu posloucháš?“ „Heavy a black metal,“ zní odpověď. „Jaké plakáty máš v pokojí?“ Odpovídající. „To všechno musíš dát pryč!“

Děvče je evidentně zoufalé a poslechne doporučení tohoto kněze. Při první modlitbě zmizí bolesti ve slabinách. Brzy zmizí potíže v podbřišku a může zrušit termín operace na gynekologii...

Již několik let pomáhá P. Ludvík Maria organizaci na ochranu nenarozeného života u HLI (Human Life International). Jejím přičiněním bylo zachráněno jen ve Vídni více než 7000 dětí. „Prožívám toto dění jako duchovní hnutí,“ vypráví mi. „Při potrattech se ukazuje, kde má krize naší společnosti nejvíce zranitelný bod, kde je nemocná až do morku kostí. Je to zbabělost! Trpí na to mnoho křesťanů až do vysokých církevních kruhů. ... Nacházíme se zde uprostřed duchovního boje.“

S radostí slyším, že jeho zvláštní záležitostí je doprovázet ženy, které podstoupily potrat. „Tyto ženy mají strašné pocity viny.“ Že se vlastními silami nedostanou z propasti, do které upadly, zná ze zkušenosti.

„Jak se tyto ženy dostanou k vám?“ „Přes spolupracovníky

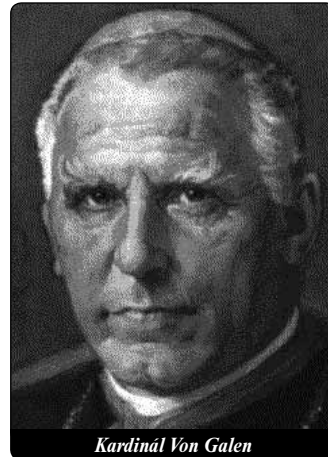
Nezabiješ! Tento příkaz Boha, jediného Pána, který má právo rozhodovat o životě a smrti, byl od počátku vepsán do srdce lidí, daleko dříve, než Bůh oznámil izraelským synům na hoře Sinaj mravní zákon v krátkých větách vytesaných do kamených desek a zaznamenaných v Písmu svatém, jak jsme se je jako děti učili zpaměti.

Já jsem Pán, tvůj Bůh! Tak zní tento nezměnitelný zákon. *Nesmíš mít cizí bohy mimo mne!* Jediný, nadzemský, všemohoucí, vševědoucí, nekonečně svatý a spravedlivý Bůh dal tato přikázání, On, náš Stvořitel a Soudce. Z lásky k nám vepsal tato přikázání do našeho srdce a oznámil je, protože odpovídají potřebám naší Bohem stvořené přirozenosti; jsou neodmyslitelnými normami pro rozumně uspořádaný lidský život a společenství života. Bůh, náš Otec, chce těmito přikázáními shromáždit své děti jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla. Když my lidé jednáme podle těchto příkazů, následujeme toto Boží pozvání, toto volání, pak jsme chráněni proti hroící zkáze jako kuřátka pod křídly kvočny. *Jeruzaléme, Jeruzaléme, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako kvočna shromažďuje svá kuřátka pod svými křídly. Ale nechtěl jsi!* Má to platit i pro naši vlast, pro náš domov, pro naše město? Jak to vypadá u nás s poslušností vůči Božím přikázáním?

Ó Bože, kéž poznáme v tento den, dříve než bude pozdě, co nám slouží ku pokojí!

Ó Nejsvětější Srdce Ježíšovo, až k slzám zarmoucené nad slepotou a neřestmi lidí, pomáhej nám svou milostí, abychom stále usilovali o to, co se Ti líbí, a varovali se toho, co se Ti nelíbí, abychom setrvali v Tvé lásce a našli pokoj pro své duše. Amen.

-sks- 49/2006

Kardinál Von Galen

HLI před klinikou, kteří oslovují ženy před potratem i po něm. Když se těmto ženám pak vede zle – tělesné a duševní následky potratu mohou být velice rozdílné a někdy velice silné – vzpomenu si na pomoc, která jim byla nabídnuta. Zažil jsem zde obdivuhodná uzdravení ve svátosti smíření. Někdy mohou ženy

své usmrčené děti spatřit. Ježíš jim je přináší. Jsou pak pokřtěny a dostanou jméno. Jsou zde obdivuhodná svědectví o smíření s Bohem, s dítětem a se sebou. Ženy pak většinou začínají nový život.“

Benediktin pokračuje: „Potrat je největší rána naší doby. Všechno ničí. Je to regulérní

MODLITBA V JAZYCÍCH

Lékařské oddělení univerzity v Pensylvánii zkoumalo poprvé mozkovou aktivitu při tzv. „modlitbě v jazycích“, kterou v USA hojně praktikují různá letniční a charismatická hnutí. Zkoumáno bylo pět afroamerických žen. Podle sdělení vedoucího profesora pro radiologii a psychiatrii Andrewa Newberga se ukázalo, že při takové modlitbě je silně ochromena činnost čelních mozkových laloků, které jsou sídlem kontroly řeči. Podobné fenomény jsou známy i u nekřesťanských náboženství.

válka, která se zde vede, zvítězit však není možno polemikou a uplatněním moci, ale adorací, duchovním uzdravením a doprovodem postižených.“ A já se mimoděk ptám: „Kdo dnes vlastně není nějak postižen?“

„Uzdravení duší, to je velká výzva dnešní doby,“ slyším P. Ludvíka. Proto přikládá zpovědi tak veliký význam. Tento uzdravující prostředek dnes objevuje mnoho mladých lidí. I při měsíčních poutích přistupuje mnoho mladých lidí ke svátosti pokání a také o prvních pátcích při modlitebních setkáních, která se konají v Guntersdorfu. Je to Boží dar a P. Ludvík je tím nadšen. Průměrně přichází až 150 věřících ze všech světových stran. „Hlad po adoraci, po zpovědi, po Eucharistii a po díkůvzdání je velký.“ Dnes jde o jasné hlásání evangelia. „Lidé se nespokojí jen s útěchou. Změkčovací a zahřívací teologie lidem nic nepřináší. Ježíš slíbil svým učedníkům mnohem více.“ I dnes musíme předávat víru nezkrácenou a dosvědčenou, jako za časů Ježíše Krista.

Jak životné je modlitební společenství v Guntersdorfu, poznávám z telefonického rozhovoru, který se udál během naší rozmluvy. Jeden muž mu sdělil, že přivede 15 dalších účastníků. Tento muž Boží působí obdivuhodně uvolněně. Přispívá k tomu jeho důvěra v Boha a vědomí, že Bůh si vybírá maličké, aby ukázal, že u díla je on sám.

P. Ludvík říká s úsměvem: „Já jsem jenom obyčejný dřevorubec. Ani David nezabil Goliáše kamenem. Řekl: – Ty, Goliáši, přicházíš s mečem a štítem, ale já přicházím ve jménu našeho Pána. Goliáš představuje bezbožecké systémy, které dnes existují.“ Musíme prokázat jen dost odvahy, abychom se postavili proti zničujícím systémům. Zbytek zařídí Duch Svatý se svými zástupci.

Z Vision 2000 6/2006
přeložil -lš-

Katolická pedagogika

Téměř dvacet let budujeme novou společnost, ale mládež se vychovává v mnoha směrech stále stejně jako v dobách komunismu. V Česku máme sice nový školský zákon, demokratičtější přístupy, více svobody, některé modernější metody a lepší techniku. Je dobře, že nový přístup nemá žákům předávat jen vědomosti, ale také dovednosti a pomáhat s výchovou, neboť v minulých letech se často ozývalo z úst učitelů, že úkolem školy je vyučovat, ne vychovávat. Celistvé formaci člověka však stále chybí duchovní rozměr. V materialistickém přístupu není přítomen Bůh a při studiu se nekladou otázky po prvotních příčinách či po cíli člověka nebo smyslu dějin. Chybí pevný bod pro životní orientaci a důvody pro etiku chování. Neví se jak uchopit téma hodnot. Na změnu k lepšímu však budeme čekat marně, protože ke změně zatím nedošlo ani na univerzitách, které připravují další generace učitelů.

Proto mě zaujal impulz san-doměřského biskupa prof. Dziengy hledat účinné cesty ke změně a rád jsem jej podpořil. Staletá zkušenost církve ukazuje, že k pozitivním změnám ve společnosti se jde vždycky přes dobrou výchovu dalších generací. Touto cestou šli křesťanští misionáři ve všech zemích, když začali nejen hlásat evangelium a osvědčovat křesťanskou lásku v péči o potřebné, ale i křesťansky vzdělávat a budovat školství. I naše historie ukazuje, že úspěšné překonání společenských krizí šlo cestou vzdělání a výchovy, například tam, kde se dařila katolická reforma skrze piaristické a jezuitské školy. Ale i komunističtí budovatelé ateismu znali toto tajemství, a proto nejtvrději zasahovali do školství, kde se ovlivňují jak budoucí vědci a tvůrci kultury či společenští vůdci, tak i všichni nejobyčejnější občané.

Náboženská výchova je nutná nejen jako nauka o nábožen-

ství, ale jako křesťanské poznání spojené se skutečnou kultivací osobního vztahu k Bohu a uvedení do duchovního života s ním jak v soukromí, tak na veřejnosti. Ani to však nemůže stačit. Má-li vyrůst vzdělaná křesťanská osobnost, potřebuje jak srovnatelné poznání v oboru s poznáním v náboženské oblasti, tak také náboženský rozměr svého odborného poznání. Jinak vzdělanec buď víru ztrácí, nebo dojde k divné schizofrenii, kdy zastává docela materialistický přístup ke světu a vědě a pak se modlí s vírou přejatou v dětství, ale dál už nerozvinutou.

Karel Rahner říká, že církev 21. století bude církví mystiků, nebo nebude vůbec. V křesťanském starověku se teologie spojovala se svatostí. Když se teologie rozvinula ve spekulativní vědu, snažila se osamostatnit i od duchovního života. Ještě více se to ukázalo na osamostatnění

OPRAVDOVÉ FILMOVÉ HITY

V Hollywoodu musí konstatovat, že filmy s křesťanským a mravně hodnotným obsahem dosahují daleko většího příjmu než filmy s běžným sexuálním a kriminálním námětem, škvárem a šuntem. Je to výsledek prověrky úspěšnosti filmů za posledních deset let. Nejvýnosnějším filmem je dílo „Kráľ z Narnie“ křesťanského autora Clive Stapels Lewise. Např. „Kroniky z Narnie“ vynesly 52 milionů eur, zatímco Sin City jen 6. Návštěvníky kin v USA nejvíce přitahují filmy s povznášejícím a křesťanským obsahem. *Kath-net*

ostatních věd. Úzká specializace navíc ztrácí sjednocující pohled, duchovní rozměr, etické měřítko, věčný cíl atd. Proto vznikají různé snahy o vnitřní propojení jednotlivých vědeckých oborů. Zajímavá je například práce Školy Abba v Římě, která vychází z duchovní zkušenosti Chiary Lubichové a v jejím světle rozvíjí nové pohledy nejen v teologii a filozofii, ale třeba i v matematice a ekonomii nebo sociologii.

V dnešní době přibývalo katolických škol, ale zdá se, že nám stále chybí katolická metodika výuky jednotlivých školních předmětů, aby se mohla ukázat mimořádná kvalita těchto škol, v nichž jde nejen o dobrou práci odborných učitelů, ale i o při-

tomnost a působení Boha, který svými dary všechno ve všech působí (srov. 1 Kor 12,6), a objev, že všecko a ve všem je Kristus (Kol 3,11).

Proto vítám s velkou nadějí založení Mezinárodní vědecké rady katolických pedagogů při Pedagogické fakultě Katolické univerzity v Ružomberku, která se bude zabývat vědeckým bádáním v oblasti katolické pedagogiky, ale s širším kruhem svých spolupracovníků chce také připravit pomůcky pro učitele nejen na katolických školách. Zakládající členové jsou z pěti zemí: Česka, Polska, Maďarska, Ukrajiny a Slovenska. Semeno je zaseto. Doufám, že přinese bohatou úrodu.

+ arcibiskup Jan Graubner

ZE SEMINÁŘE UNIE KŘESŤANSKÝCH PEDAGOGŮ

Jako každoročně se konal koncem letošních prázdnin seminář Unie křesťanských pedagogů, tentokrát v Praze. Kvalita přednášek i neformálních rozhovorů byla opravdu vysoká, podnětná, s duchovním rozměrem (každý den byl zahájen mší svatou). Obsah jednotlivých příspěvků velmi aktuálně reagoval na problémy přetrvávající na našich základních i středních školách.

Z přednášejících: P. Angelus Waldstein, manželé Musilovi z olomoucké univerzity, Mgr. P. Bahník a doc. M. Weiss z TF v Českých Budějovicích (oba odborníci na historii, což je pořad ve školách předmět, kde skálopevně přežívá interpretace historických faktů z doby před rokem 1989 – např. téma křížových válek, husitství a Jan Hus), Mgr. V. Bokorová, Mgr. J. Smrková aj.

Ze závěrů přijatých na semináři:

1. Byly vzneseny námitky na určité nedostatky RVP (ministerstvem nově zaváděné školní koncepce, tzv. rámcového vzdělávacího programu), především na obsah průřezových témat, kde zjevně chybí důraz na křesťanství, křesťanské hodnoty. Formulace etických hodnot je příliš obecná, ... učitelům skýtá možnost povrchní interpretace. To může vést k malé úrovni výchovného procesu, který by za optimálních podmínek měl vést k vytvoření pevných etických norem a postojů žáka, přičemž tyto hodnoty by měly korespondovat s osvědčenými křesťanskými hodnotami.

2. Církevní školy mohou využít možnosti a vytvořit si svůj ŠVP (školní vzdělávací program), kterým budou prostu-

povat křesťanské hodnoty a postoje na všech úrovních. Dále mohou školy na 1. a 2. stupni využít jednu disponibilní hodinu a naplnit ji obsahem, který přímo koresponduje s křesťanským názorem.

3. Křesťansky založení učitelé (i nečlenové UKP) by se měli častěji stýkat (i neformálně), předávat si zkušenosti a dodávat si odvalu, aby se necítili se svým výchovným úsilím ke křesťanským hodnotám osamoceni v nábožensky sterilním prostředí, které převládá na většině necírkevních škol.

Z přednášek, které na semináři zazněly, bude vydán sborník, jenž bude rozeslán účastníkům, ale zároveň bude k dispozici i těm zájemcům, kteří si jej vyžádají (na e-mailové adrese: mrtva@maticecm.cz).

Marie Johnová

Pedagogika je evangelizací

K úmrtí katolického učitele
PhDr. et PaedDr. Víta Lepila

Komunistická totalitní moc s chorobnou žárlivostí střežila svůj monopol na výchovu mládeže. Proto věřící učitelé nesměli učit na školách. Nejhůře však bolševici zacházeli s těmi, pro něž pedagogická práce byla evangelizací. Přesně toto byl případ brněnského učitele, publicisty a katolického aktivisty dr. Víta Lepila, jenž letos 8. listopadu náhle zemřel ve věku 75 let.

Pocházel z Rousínova, rodiště známého kněze, vlastence a pedagoga Františka Sušila, k jehož duchovnímu odkazu se hrdě hlásil. Byl vychován katolicky, za svých středoškolských studií v Brně spoluorganizoval kurzy a exercicie vedené P. Václavem Razikem, významným duchovním vůdcem studující mládeže a později vězněm komunistického režimu. Promoval na pedagogické fakultě v Brně jako učitel češtiny a ruštiny. Učil v Trenčíně na Slovensku a potom ve Svitavách. R. 1958 však musel odejít ze školství, protože se „nedokázal vyrovnat s náboženskou otázkou“ a chodil veřejně do kostela. Pracoval potom v Brně jako pomocný dělník, vychovatel v olupšovně a překladatel.

R. 1968 založil spolu s dalšími učiteli postiženými režimem pro náboženské přesvědčení tzv. Sdružení křesťanských pedagogů. Dožadovali se návratu věřících učitelů do škol a v tisku odhalovali protiprávní praktiky školských orgánů v 50. a 60. letech, zvláště vyhrožování rodičům, kteří měli odvahu přihlásit děti na školní výuku náboženství. Dr. Lepil jako předseda publikoval články na toto téma a psal dopisy vrcholným orgánům. V roce 1969 však přišla „normalizace“ a komunisté se pomstili. Několik členů Sdružení stanulo před soudem, neboť prý „hlásali nenávisť vůči lidem s ateistickým smýšlením“. Dr. Vít Lepil byl od-

souzen na devět měsíců nepodmíněně, dr. Adolf Provazník na šest, další (prof. Gajdoš, učitelka Eremiášová aj.) dostali podmíněné tresty na svobodě.

Po odpykání trestu na Borech r. 1971 pracoval dr. Lepil v řadě méně kvalifikovaných profesí (zednický pomocník, třídič na poště aj.), až konečně za částečného uvolnění koncem 80. let se mu podařilo opět nastoupit do školy jako učitel. Aktivně se podílel na šíření katolického samizdatu a petice A. Navrátila za náboženskou svobodu. V r. 1990 byl jmenován ředitelem učiliště pro tělesně postiženou mládež v Brně Na Kociance.

Tělesně postižené děti byly vždycky jeho velkou láskou, měl z fakulty aprobaci pro speciální pedagogiku. Usiloval o jejich maximální možné zapojení do normálního života, proto učiliště, jež řídil, rozšířil o obory s maturitou a obchodní akademii. Jako katolický pedagog však věděl, že největší schopnost vyrovnat se se svojí situací dává postiženým víra. Zavedl tedy ve škole pravidelnou výuku náboženství a jednou týdně mši svatou. To ale nebylo po chuti některým jeho podřízeným i nadřízeným, bývalým ko-

PASTORACE POVOLÁNÍ MLADÝCH KE KNĚŽSTVÍ A ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU

V sobotu 2. prosince skončila v Praze 12. konference o mládeži, na které byl projednáván projekt pastorace povolání mladých v ČR. Jejím základním prvkem má být celonárodní tým, který by byl veden biskupem-delegátem pro pastoraci povolání. Pracovní skupina se s biskupem setká pravděpodobně začátkem příštího roku.

Pastýři a věřící olomoucké arcidiecéze už několik let vytvářejí základní podmínky pro povolání: vyprošují milost povolání na poutních shromážděních v katedrále sv. Václava v Olomouci a na Velehradě dvakrát do měsíce (nyní v „roce diecéze“ to bude jenom v Olomouci). „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Mt 9,38)

13. konference o mládeži se bude konat 30. 11. a 1. 12. 2007, jak sděluje Sekce pro mládež ČBK, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, Dejvice.

ZASAĎ SI SVŮJ STROM

Na svátek svatého Martina 11. listopadu se uskutečnila v Olomouci na Svatém Kopečku skautská akce „Zasad' si svůj strom“. Všichni skauti a skautky z 9. střediska Jana Boska měli možnost si zasadit dub na předem určeném místě. Smyslem celé akce je, aby každý skaut a skautka po složení slibu měli i svůj strom, který jim bude rok složení slibu připomínat. Skaut je ochráncem přírody a cenných výtvarů lidských. Sazení stromů je naplňováním našeho zákona v konkrétním životě a napomáhá zajímavou formou k vytváření osobního vztahu k přírodě. O strom musí každý pečovat – zalévat jej, ošetřit v případě poškození apod. Místo, kde byly stromy zasazeny, se určitě stane i cílem návštěv našich družin při vhodných příležitostech. Sazení stromů uspořádalo naše středisko poprvé, proto stromy sázeli i starší skauti. Celkem jsme vysadili 45 stromů. O této podnětné akci velmi příznivě informovala veřejnost i místní média.

Tomáš Kvapil - Starý pes

munistickým pedagogům a protináboženským borcům, kteří si své pozice udrželi i po listopadu 1989. Ti dosáhli nakonec toho, že dr. Lepil byl r. 1995 poslán nuceně do důchodu.

Jsou lidé, které lze najít vždycky tam, kde je zapotřebí srdce. K nim patřil obzvláště dr. Vít Lepil. Jen Bůh ví, kolik charitativních projektů ze svých prostředků podporoval a kolika sociálně slabým pomáhal. Jednou v obchodě nezaměstnané matce, samozivitelce s dítětem, chyběly peníze na nákup ovoce, dr. Lepil, který stál ve frontě za ní, jí vše ochotně zaplatil. Po listopadu r. 1989 se stal také předsedou Rehabilitační komise pro učitele postižené komunismem. Obětavě se zasazoval za spravedlnost pro ně i za jejich finanční odškodnění. Odebíral a šířil Světlo,

Řád i jiné katolické časopisy. Bylo pro něj samozřejmé, že je třeba hlásat Krista nebojácně slovy a obětavě skutky lásky k trpícím a potřebným. To uměl nádherně spojit se svojí pedagogickou prací. Povzbuzení nacházel jednak v mariánské spiritualitě (byl členem Mariiny legie), jednak v cyrilometodějské a sušilovské tradici, kterou si přinesl z rodného Rousínova. Rád navštěvoval také liturgii byzantského ritu a tradičního ritu sv. Pia V.

Nakonec si neodpustím jednu osobní vzpomínku na tohoto vzácného přítele, která nejlépe ukazuje, jakým byl člověkem a křesťanem. Když mi r. 1995 hrozila nezaměstnanost, byl to dr. Lepil, který, aniž jsem ho o to prosil, mi sám nabídl místo zástupce ředitele na jeho škole. Po pár dnech ho však volali na školský úřad a řekli mu, že mne musí okamžitě vyhodit, neboť prý jsem „moc katolický“. On prohlásil, že to neudělá, i kdyby ho to mělo stát místo. Za pár měsíců nato „dořediteloval“, poněvadž sám byl tak jako já „moc katolický“ (protináboženský boj ve školství pokračuje i po listopadu 1989).

Drahý Víte, loučím se s Tebou jako přítel a duchovní dlužník. Je toho moc, zač bych Ti měl poděkovat. Myslím ale, že největší díky Ti patří za to, že jsi byl takovým, jakým jsi byl. Tím je řečeno vše. Kéž tě Pán uvede do své slávy, kterou si zasloužíš.

PhDr. Radomír Malý

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Malé Asie. Právě na těch místech, která jako první přijala radostnou zvěst, nacházíme jen trosky tak slibného Pavlova díla. Jako by tu došlo na Ježíšova slova: „První budou posledními a poslední prvními.“

Hledáme-li odpověď na neodbytnou otázku, proč tato území postihl tak smutný osud, nemůžeme nevzpomenout na výstražná poselství adresovaná ve Zjevení svatého Jana andělům sedmi církví, které se nacházely právě v těchto oblastech. Z této perspektivy jsou tato poselství a varování i pro nás velmi poučná. Kdekoliv na světě mohou platit slova: „Pohnu tvým svícem!“ „Vyrhnu tě ze svých úst!“ „Já zkoumám ledví a každému odplatím podle skutků.“ Pán vždy a oprávněně žádá od svého lidu naprostou věrnost, nikoliv proto, že by ji potřeboval pro sebe, ale protože dobře ví, co nám škodí a co nám hrozí. Je opovázlivé a nebezpečné rozměšňovat a zamlžovat jeho slova a jeho příkazy. Zde nebyly ve hře jen vojenské síly. Smutný je totiž nejen samotný konečný pád východního Říma, ale i mnoho stránek v tisíciletých dějinách, které tento pád předcházely a které stále vyzývají k důslednému zpytování svědomí. S tím větší pokorou musíme stále děkovat za nezaslouženou milost, že v dalších dvou stáletích nepostihl západní Církev podobný osud, a to s vědomím, že i na mapě Evropy si mohou turisté za sto nebo tisíc let ukazovat místa, kde kdysi byly kvetoucí křesťanské obce.

Že Církev je jedno tělo, jehož hlavou je sám Boží Syn, je pro každý úd tohoto těla velkou ctí, ale současně velkou odpovědností za život celého těla. Onemocní-li kterýkoliv úd, není to jen jeho soukromá záležitost, ale týká se to celého těla. Z jednotlivého každého hříchu se může šířit nákaza a nikdy nevíme, kdy její stupeň překročí míru a uschne celá ratolest. Suché ratolesti jsou pak odřezány.

O vyhlazení maloasijských a afrických křesťanských obcí se přičinila nejen moc islámu, ale i slabost křesťanů, přičemž za jedním i druhým faktorem stojí odvěký Nepřítel a jeho „šelma, které bylo dovoleno vést válku proti křesťanům a přemoci je“. Mezi světovými náboženstvími skutečně žádné nemá takové postavení a žádné nevyrostlo na troskách Boží Církvě tak jako islám.

Když se Benedikt XVI. vypravil do této muslimské země, která po staletí ohrožovala Evropu, putoval sem nejen jako pastýř, který chce shromáždit zbytky svého rozptýleného stáda, ale také jako posel míru, vyzbrojený jen láskou a pokorou, který by rád objal i všechny ty, kteří hlasitě projevovali svou nelibost před jeho návštěvou i během ní.

Papež Benedikt nejen svým jménem⁽¹⁾, ale celým svým vystupováním hlásal Ježíšův a apoštolův příkaz: „Milujte své nepřátele a těm, kteří vás pronásledují, dobrořečte a nezlořečte.“ Setkat se s člověkem plným milosti a lásky nemohlo zůstat bez pozitivních důsledků, i kdyby se to neprojevalo okamžitě, protože tato milost a láska působí jako uzdravující záření a hojivý balzám. Ale gesta jednoho člověka sama mnoho nezmožou. Potřebují aktivní podporu všech věřících.

Slova, která jsou při takové příležitosti pronesena, jsou jen ozvěnou skutečného dění, které se odehrává v lidských srdcích. Byla to apoštolská cesta, která se neodehrávala jen v rovině slov a vnějších gest, ale především v řadu milostí. Propasti, které vyhloubila staletí, nepřekonaná jedna návštěva. Společná prohlášení jsou souborem diplomatických kompromisů, které si nakonec každá strana interpretuje ze svého pohledu.

V tureckém tisku se setkalo s velkým ohlasem, že Benedikt XVI. navštívil modrou mešitu. Je otázkou, co je opravdu možno si od toho či onoho gesta slibovat? Jan Pavel II. také na-

vštívil islámskou mešitu a sotva můžeme říci, že by se od té doby muslimsko-křesťanské vztahy zásadně zlepšily. Tentokrát navíc současný papež, který nesměl dát ani nejmenším gestem najevo, že se modlí v někdejším největším křesťanském chrámě, protože tento chrám byl už jednou islámem násilím uchvácen, modlí se nakonec v mešitě. Bylo to tedy pokorné gesto dobré vůle a vstřícnosti. Aby však toto gesto opravdu přineslo ovoce, mělo by mu odpovídat stejně upřímné gesto z druhé strany.

Jak si však mnoho muslimů interpretuje papežovo gesto? Jako omluvu za poznámku na adresu islámu v Řeznu, jako přiznání, že islámu nelze vytkat násilí a náboženskou nesvobodu, jako uznání suverenity Mohamedova náboženství? Úspěch dialogu s islámem bude vždy ohrožován tím, do jaké míry v něm bude islám hledat potvrzení, že se mu dává za pravdu. I marxisté byli přesvědčeni, že jejich třídní boj a duchovní a fyzické násilí jsou posvěceny jejich úsilím o mír. Jejich krédem bylo, že až budou všichni nepřátelé odstraněni a komunisté převezmou vládu nad celým světem, nastane kýžený světový mír. Poznámka v Řeznu vyvolala nevoli, ale vyprovokovala také, alespoň tu a tam, sebekritické zamyšlení muslimských předáků. Vstřícné gesto v mešitě přispělo k utišení masové nevole, kéž by však nezbrzdilo, nýbrž povzbudilo sebekritické smýšlení.

Zatím je situace taková, že se papež nesměl modlit v kdysi křesťanském chrámě, aby neprovokoval muslimy. A toho, co by mohlo provokovat muslimy, kteří se množí mezi námi, je stále více. Ve Vídni nesmí chodit Mikuláš, aby neprovokoval muslimy. Jak dlouho to bude trvat, než začnou muslimy provokovat křesťanské Vánoce a Velikonoce a nakonec i neděle, křesťanské chrámy a vůbec všechno, co není Alláh a půl-měsíc? I když se zatím křesťanské chrámy na Západě v mešity přímo neproměňují, vyměňují si

už místo, protože mnohé křesťanské chrámy se v Evropě likvidují, zatímco mešit přibývá.

To neznamená, že by dialog vedený ve jménu pravdy a lásky neměl smysl. Ale nedělejme si iluze o jeho výsledku. S takovým projevem dobré vůle putoval za sultánem Merlek el Kamilem již svatý František z Assisi. Ačkoliv na sultána udělal veliký dojem, vrátil se nakonec s nepořízenou. Pokoušeli se s ním domluvit papežové Inocenc III., Řehoř IX., Inocenc IV. či Alexander IV., všechno bez úspěchu. Je-li dialog nezbytný, ještě nezbytnější je vytrvalá modlitba za obrácení těch, kteří nevěří v Krista.

Máme před sebou obtížný úkol spojit lásku k současným muslimům s vědomím, že jsou v zajetí náboženského hnutí, které se stalo nejen v minulých dějinách Božím napomenutím a metlou za naši nevěrnost, tak jako jí byl kdysi Babylon pro Izraelity. Je to metla velice nebezpečná a mocná. Islám byl po celou dobu své existence největší překážkou úspěšných křesťanských misii. Popravil největší počet misionářů a odvedl od víry v trojediného Boha největší počet křesťanů. Jestliže znovu dává o sobě tak silně vědět, není to především proto, že nezachováváme věrnost Hospodinu? Nežijeme způsobem hodným křesťanů, klaníme se nejrůznějším modlám, kterým obětujeme jako Molochovi i své vlastní děti. Děláme, co je v očích Hospodinových zlé, a nechceme si to ani přiznat.

Aby papežovo gesto dosáhlo svého cíle, musíme následovat jeho pokoru, vážně zpytovat svědomí jako jednotlivci i jako celek a vrátit se bezvýhradně k Hospodinu a v popelu a zínici prosit za odpouštění všech do nebe volajících hříchů i své nevědomosti, abychom pak vlastním obrácením dosáhli také obrácení všech našich pronásledovatelů.

-red-

⁽¹⁾ benedicere - žehnat, dobrořečit

Jednostranná reportáž

Dne 27. listopadu 2006 byla veřejnoprávní televizi na programu ČT1 v pořadu „Reportéři ČT“ odvysílána reportáž o životě paní Marie Kutilové a o tom, co se děje s majetkem po její smrti. Pokud jde o jednání některých osob, byla tato reportáž jednostranná a neobjektivní, a proto pokládám za potřebné k ní podat alespoň stručné vysvětlení.

S Marií Kutilovou jsem byl po značnou část života ve velmi přátelském vztahu. Protože v posledních letech, kdy žiji ve vzdáleném klášteře jako řeholník, jsem se jí nemohl více věnovat osobně, rozhodli jsme se společně s paní Kutilovou před několika lety, že umožním v nemovitosti bydlení několika osobám, které jí budou pomáhat. Jedním z nich měl být Jan Gondek, který mě v té době naléhavě žádal o pomoc, protože neměl kde v Praze vhodně bydlet při studiu. Ten dokázal této situaci využít ve svůj prospěch. Když se mu podařilo navázat s paní Kutilovou bližší vztahy, snažil se omezit vliv spolubydlicích, kterým se pokoušel bydlení v mém domě znemožnit. Jak potvrzují ostatní spolubydlicí, paní Marie Kutilová se na sklonku života obtížně samostatně rozhodovala. Pod vlivem nastalé situace však před smrtí začala náhle měnit svá dřívější rozhodnutí o majetku. Tak například požadovala vrácení nemovitosti, kterou před mnoha lety převedla do majetku jednoho církevního řádu a které se nyní zmocnil pan Jan Gondek. Ten se také pokouší zmocnit se majetku, který se nachází v mé nemovitosti.

UPOZORNĚNÍ

Další část četby na pokračování *Výzvy fatimského poselství* uvedeme v příštím čísle. Děkuje za pochopení.

Redakce

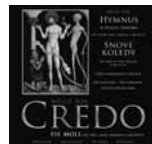
Není mým cílem posuzovat motivy jednání jiných osob, ale upozornit na skutečnost, že uvedený televizní pořad byl bohužel zcela jednostranný, neobjektivní, poznamenaný nepřesnostmi a neověřenými informacemi. Autoři pořadu měli možnost uvést informace také z druhé strany, ale neučinili tak.

Otázka vlastnictví movitého majetku je předmětem soudního sporu a v žalobě, ve které jsou pravdivě vylíčeny všechny potřebné skutečnosti a důkazy o nich. Ty však nebyly vůbec zohledněny a o skutečném stavu věci se tak divák nic dozvěděl.

Nezbývá než vyjádřit politování nad tím, že veřejnoprávní televize umožňuje produkovat reportáže tak zaujaté a jednostranné.

Justin Jan Berka, OCiS.

Miloš Bok: Credo fis moll, Hymnus k Duchu Svatému & Snové koledy pro sóla, sbory, varhany a orchestr; P. Zobalová – soprán, K. Jalovcová – alt, M. Pelikán – tenor, P. Vančura – bas, P. Kšica – varhany, VUS UK Praha a VUS Pardubice – sbory, Ústecký dětský sbor, Čeští symfoničtí sólisté, dirigent M. Bok. Autorské CD zahrnuje nejnovější skladby Miloše Boka. Nahrávání se uskutečnilo v květnu 2006 v děkanském chrámu v Mostě a podílelo se na něm 220 účinkujících, včetně mnoha vynikajících interpretů z českých a zahraničních symfonických těles, čímž se zařadilo mezi nejrozsáhlejší nahrávací projekty v dějinách chrámové hudby. Dokument o dosavadním uměleckém působení M. Boka a o průběhu nahrávání je zaznamenán na DVD. CD (320 Kč) a DVD (290 Kč) je možné objednat na dobírku prostřednictvím internetové adresy www.elgar.cz nebo e-mailem: elgar@elgar.cz.

IZRAEL – odlet z Prahy – týdenní okruh v Izraeli, kvalitní hotel s polopenzí, klima bus – 29. 1. – 5. 2., 12 590 Kč!!! ● **THAJSKO** – poznávací okruh včetně pobytu na korálovém ostrově Koh Chang – 2. 3. – 14. 3., 35 990 Kč ● **IZRAEL** – odlet z Prahy – týdenní okruh v Izraeli, kvalitní hotel s polopenzí, klima bus – 8. 3. – 15. 3., 13 990 Kč ● **MEXIKO – GUADALUPE** + okruh + pobyt – památky indiánských kultur + koupání v Pacifiku – 19. 3. – 31. 3., 35 990 Kč! ● **ČÍNA – (NOVINKA)** – Velký okruh – Peking, Čínská zeď, Xian, Šanghaj aj. – 11. 4. – 26. 4., 56 990 Kč ● **IZRAEL – SINAJ** – odlet z Prahy – týdenní okruh v Izraeli s výjezdem na Sinaj na Mojžíšovu horu – 15. 3. – 25. 3. + 7. 5. – 17. 5., 15 590 Kč ● **USA** – národní parky + velkoměsta – Kalifornie, Nevada, Arizona, Utah – 12. 5. – 27. 5., 59 990 Kč ● **KOSTARIKA – PANAMA** – připravujeme na červen. **Přihlášky a informace: CK AVETOUR** – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz; www.avetour.cz.

NOVÁ KNIHA BENEDIKTA XVI.

V dubnu 2007 vyjde nová kniha Benedikta XVI. „Ježíš z Nazareta. Od křtu do proměnění“. Oznámilo to nakladatelství Herder. Kniha vyjde k papežovým 80. narozeninám. Poprvé podepsal Joseph Ratziger autorskou smlouvu s Herderem před 50 lety. Jednalo se o příspěvek do renomovaného Lexikonu pro teologii a církev: „Zmrtvýchvstalé tělo a zmrtvýchvstání těla“.

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 – 12.00 a 18.00 – 24.00
■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 – Dnešek v kalendáři
■ 11.45; 18.45 – Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 – Z pokladů duše
Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 17. 12.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Z pokladů duše **8.05** Rozhlasové městečko **8.35** Na koberečku **8.50** Táborský odíl BVÚ **9.05** Prání **9.20** A léta letí k andělům **9.50** Pro víta mundi **10.30** Mše svatá **12.00** Modlitba Anděl Páně z Vatikánu **18.05** Zloděj z Bagdádu **19.35** Palác Knossos, Tozeur, Chella **20.05** Octava dies **20.35** Prajzáci ...aneb tam, kde kule letají **22.05** Čteme s křesť. periodik **22.15** Mezi nebem a zemí **22.55** Bez hábitu aneb magazín o řádech a komunitách – salesiány.

Po 18. 12.: 8.05, 20.55 Film z filmového festivalu Kafka 2006 **8.35, 21.45** Na koberečku **8.55** Klip **9.00, 22.00** Noční univerzita **10.00, 19.00** Palác Knossos, Tozeur, Chella **10.30** Octava dies **11.00, 18.05** Pro víta mundi **11.40** Klip vhodný pro děti **19.30** Po cestách sv. Pavla (3) (d) **20.05** Mezi nebem a zemí (6) **20.45** Čteme s křesť. periodik **21.25** Táborský odíl BVÚ (d) **23.00** Koncert.

Út 19. 12.: 8.05 Rozhlasové městečko **8.35, 19.30** Lumen 2000 (d) **9.00, 18.30** Čteme s křesť. periodik **9.15, 19.00, 23.30** Palác Knossos, Tozeur, Chella **9.45, 21.30** Přírodní zázraky Evropy – Podzemní krásy (d) **10.45** Atlas Charity (d) **10.55** Poltón klub (14) **10.45** Dětská televize **18.40, 21.20** Klip **20.05** Bez hábitu aneb magazín o řádech a komunitách – salesiány **21.05** Prání **22.30** Octava dies **23.00** Po cestách sv. Pavla (3) (d).

St 20. 12.: 8.05 Palác Knossos, Tozeur, Chella **8.35** Klip **8.40, 21.35** Atlas charity (d) **8.50** Dětská televize **9.20** Film z filmového festivalu Kafka 2006 (d) **9.50** Mezi nebem a zemí (6) **10.30, 22.55** Generální audience papeže Benedikta XVI. **18.05, 21.40** Výstava obrazů Anatolie Ključinského **18.15** Po cestách sv. Pavla (4) (d) **19.00** Klip **19.05** Prání **19.20** Noemova pošta **20.05** Poltón klub (15) **21.05** Svatý František Xavérský a misie jezuitů **21.35** Atlas Charity **21.55** Noční univerzita.

Čt 21. 12.: 8.05 Svatý František Xavérský a misie jezuitů **8.30** Dětská televize (d) **9.00** Noční univerzita **10.00** Poltón klub (15) **10.55** Výstava obrazů Anatolie Ključinského **11.10** Atlas Charity (d) **11.15, 19.00** Palác Knossos, Tozeur, Chella **18.05** Prání **18.15** Rozhlasové městečko **19.30** Film z filmového festivalu Kafka 2006 (d) **20.05, 23.20** Lumen 2000 (d) **20.35** Pro víta mundi **21.15** Octava dies **21.50** Po cestách sv. Pavla (3) (d) **22.20** Přírodní zázraky Evropy – Podzemní krásy (d) **23.20** Lumen 2000.

Pá 22. 12.: 8.05, 22.30 Po cestách sv. Pavla (4) (d) **8.30** Lumen 2000 (d) **9.05** Klip **9.10, 21.30** Bez hábitu aneb magazín o řádech a komunitách – salesiány **10.10, 19.00, 20.05** Havana, Cheopsova pyramida, Sintra **10.40** Na koberečku (12) **10.55, 21.15** Atlas Charity (d) **11.00** Prání **11.15** Film z filmového festivalu

Kafka 2006 (d) **18.05, 20.45** A léta letí k andělům **23.00** Noční univerzita.

So 23. 12.: 8.02, 11.55, 20.00 Z dětské duše **8.05** Výstava obrazů Anatolie Ključinského **8.20, 19.00** Abu Mena, Byzantská Moldávie, Palenque **8.50** Čteme s křesť. periodik **9.00** Zloděj z Bagdádu **10.30** Mezi nebem a zemí (6) **11.10** Atlas Charity **11.15** Lumen 2000 **18.02** Prání **18.15** Rozhlasové městečko **19.30** Zakyntos (d) **20.05** Přírodní zázraky Evropy – Místa mýtů a legend (d) **21.05** Klip **21.10** Na koberečku (12) (d) **21.25** Svatý František Xavérský a misie jezuitů **21.55** Poltón klub (15) **22.50** Noční univerzita.

Ne 24. 12.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Vánoční zamyšlení **8.05** Řeka čaruje – film **9.35, 10.15, 21.55** Hudební dárky spřátelených studií **9.45** La Salleta **10.30** Mše svatá **12.00** Modlitba Anděl Páně z Vatikánu **18.05** Malý princ **19.10** Žít betlém v Horní Lidči na Valašku **20.05** Octava dies **20.35** Hubblův dalekohled – 15. výročí objevů z hlubin vesmíru **22.10** Jesličky svatého Františka **23.00** Jesličky svatého Františka **23.00** Surozenci Jendruchovci – Betlehem v Rajeckej Lesnej a v slovenskom betleheme **23.55** Půlnocní mše svatá z baziliky sv. Petra ve Vatikánu.

BETLÉMSKÉ SVĚTLO 2006

Letos budou opět skauti ve spolupráci s Českými drahami rozvážet Betlémské světlo po republice, a to v neděli 17. 12. 2006. Na internetové adrese www.betlemske-svetlo.sky.cz najdete jízdní řády a další aktuální informace. Olomoučtí skauti převzou Betlémské světlo v neděli 17. 12. u vlaku Praděd v 8.51 hodin a potom bude přineseno do olomoucké katedrály. Zde bude k dispozici též v další dny, tj. od 18. 12. do 23. 12. vždy od 8.00 hodin do 17.30 hodin a na Štědrý den 24. 12. až do večerní mše svaté v 21 hodin. Na Štědrý den od 9.00 do 15.00 hodin budou skauti rozdávat Betlémské světlo také u Sloupu Nejsvětější Trojice v Olomouci.

Tomáš Kvapil

ROZVOZ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA V ROCE 2006

R 731 (Brno hl. n. 7.03, Přerov 8.23, Ostrava-Svinov 9.20, Ostrava hl. n. 9.29, Bohumín 9.40) ● **R 271** (Brno hl. n. 9.37, Břeclav 10.15) ● **R 807** (Břeclav 11.13, Otrokovice 11.57) ● **R 672** (Brno hl. n. 6.24, Havlíčkův Brod 7.56, Kutná Hora hl. n. 8.58, Kolín 9.10, Praha - Libeň 9.49, Praha hl. n. 10.00) ● **R 752** (Praha hl. n. 10.16, Praha-Smíchov 10.23, Beroun 10.54, Plzeň hl. n. 11.55, Mariánské Lázně 13.14, Cheb 13.45, Františkovy Lázně 13.56) ● **R 774** (Praha Masarykovo n. 10.55, Kralupy n. Vlt. 11.19, Lovosice 11.57, Ústí n. Labem hl. n. 12.14) ● **R 704** Bečva (Ústí n. Labem - západ 14.42, Teplice v Čechách 14.59, Most 15.27, Chomutov 15.50, Kadaň - Pruněřov 16.01, Karlovy Vary 16.45, Sokolov 17.11, Cheb 17.42) ● **R 970** (Brno 8.46, Svitavy 9.43, Česká Třebová 9.56, Ústí n. Orlicí 10.18, Choceň 10.31, Hradec Králové hl. n. 11.16) ● **R 988** (Hradec Králové hl. n. 13.23, Jaroměř 13.38, Dvůr Králové 13.58, Stará Paka 14.30, Železný Brod 14.55, Turnov 15.16, Liberec 15.58) ● **R 907** Praděd (Brno hl. n. 7.19, Vyškov na Mor. 7.58, Nezamyslice 8.18, Olomouc hl. n. 8.51, Hanušovice 10.14, Jindřichov na Mor. 10.24, Branná 10.36, Ostružná 10.49, Ramzová 10.59, Lipová-Lázně 11.14, Jeseník 11.24) ● **R 662** Rožmberk (Brno hl. n. 7.25, Třebíč 8.37, Jihlava 9.18, Kostelec u Jihlavy 9.41, Horní Cerekev 9.58, Jindřichův Hradec 10.40, Kardašova Řečice 10.56, Veselí n. Luž. 11.11, Hluboká n. Vlt. 11.37, České Budějovice 11.46, Strakonice 12.51, Horažďovice předměstí 13.09, Plzeň hl. n. 13.58) ● **R 821** (Olomouc hl. n. 9.15, Moravský Beroun 9.58, Valšov 10.28, Krnov 11.04, Opava východ 11.37) ● **Sp 1721** (Brno hl. n. 7.33, Kyjov 8.41, Veselí nad Mor. 9.05, Kunovice 9.25, Uherský Brod 9.47, Újezdec u Luhačovic 9.53, Bojkovice 10.10, Slavičín 10.33, Bohuslavice n. Vl. 10.40, Bylnice 10.51, Svatý Štěpán 10.57, Vlárský průsmyk 11.00)

Hleďte okno vozu označené znakem Betlémského světla či ozářené živým plamínkem. Zde jsou vypsány pouze významnější stanice na trase. Betlémské světlo však bude předáváno ve všech stanicích, kde vlaky podle jízdního řádu pravidelně zastavují.

Redakce Světla

FATYM Vranov nad Dyjí a FATYM Přímětice - Bítov srdečně zvou na faru do Prosiměřic **NA DUCHOVNÍ OBNOVU EXERCÍČNÍHO TYPU: PROSIMĚŘICE 2007. 11. 1. - 14. 1.** pro ženy - vede P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský. **Téma: K plnosti.** ● **25. 1. - 28. 1.** pro ženy - vede jáhen Ladislav Kinc. **Téma: Bůh je láska.** ● **8. 2. - 11. 2.** pro solunáky - vede P. Marek Dunda. **Téma: Nebojte se.** ● **22. 2. - 25. 2.** pro muže - vede jáhen Ladislav Kinc. **Téma: Bůh je láska.** ● **1. 3. - 4. 3.** pro ženy - vede P. Milan Plíšek. **Téma: Prožívání liturgického roku.** ● **15. 3. - 18. 3.** pro kluky - vede P. Milan Plíšek. **Téma: Prožívání liturgického roku.** ● **22. 3. - 25. 3.** pro mamičky vede P. Marek Dunda. **Téma: Bůh je láska.** ● **12. 4. - 15. 4.** pro maminky mariánek a solunáky - vede P. Marek Dunda. **Téma: Pokoj vám.**

Začíná se vždy ve čtvrtek v 18.00 hodin., zakončení v neděli ve 14 hodin. S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně. **Cena: 250 Kč** (vzhledem k reálným nákladům budeme vděční i za případné dary navíc). Prosíme, aby byly přednostně obsazovány turnusy podle pořadí - tzn. aby dřívější nebyly poloprázdné a pozdější přeplněné. Pokud na některý z turnusů nebude 10 dní před začátkem přihlášeno alespoň 10 účastníků, bude turnus zrušen. Přihlášky na faře ve Vranově n/D, Náměstí 20, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515 296 384.

Orel jednota Slavkov, obec Slavkov a Slezská a Severomoravská pobočka Českého sdružení přátel betlémů zve na **VÝSTAVU BETLÉMŮ DĚTÍ A MLÁDEŽE S MEZINÁRODNÍ ÚČASTÍ.** Dne 17. 12. 2006 bude výstava zahájena vernisáží v 15.00 hodin v orlovně ve Slavkově. Otevřeno: úterý, pátek, neděle (mimo 24. 12. a 31. 12.) od 10.00 do 11.30 a od 15.00 do 18.00 hodin. Výstava potrvá od 17. 12. 2006 do 7. 1. 2007.

Liturgická čtení

Neděle 17. 12. - 3. neděle adventní

1. čt.: Sof 3,14-18a

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 6 (*Plešejte a jásejte, neboť nad vámi vládné Svatý Izraele.*)

2. čt.: Flp 4,4-7

Ev.: Lk 3,10-18

Slovo na den: *Co máme dělat?*

Pondělí 18. 12. - ferie

1. čt.: Jer 23,5-8

Ž 72(71),1-2.12-13.18-19

Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvete spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,18-24

Slovo na den: *Nechťl ji vydat pohaně.*

Úterý 19. 12. - ferie

1. čt.: Sd 13,2-7.24-25a

Ž 71(70),3-4a.5-6ab.16-17

Odp.: srov. 8 (*Nechť ústa má oplývají chválou, abych zpíval o tvé slávě.*)

Ev.: Lk 1,5-25

Slovo na den: *Dával jim jen znamení a zůstal němý.*

Středa 20. 12. - ferie

1. čt.: Iz 7,10-14

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 7c.10b (*At vejde Hospodin, on je král slávy!*)

Ev.: Lk 1,26-38

Slovo na den: *Maria řekla: „Jsem služebnice.“*

Čtvrtek 21. 12. - připomínka sv. Petra Kanisia

1. čt.: Pis 2,8-14 nebo Sof 3,14-18a

Ž 33(32),2-3.11-12.20-21

Odp.: 1a.3a (*Radujte se, spravedliví, z Hospodina, zpívejte mu píseň novou.*)

Ev.: Lk 1,39-45

Slovo na den: *Vydala se na cestu a spěchala.*

Pátek 22. 12. - ferie

(v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Sam 1,24-28

1 Sam 2,1,4-5.6-7.8abcd

Odp.: srv. 1a (*Srdce mé jása v Bohu, mém spasiteli.*)

Ev.: Lk 1,46-56

Slovo na den: *Učinil veliké věci.*

Sobota 23. 12. - připomínka sv. Jana Kentského

1. čt.: Mal 3,1-4.23-24

Ž 25(24),4-5ab.8-9.10+14

Odp.: Lk 21,28 (*Vzprápte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupění.*)

Ev.: Lk 1,57-66

Slovo na den: *Všude po judských horách se mluvilo.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 12.	PO 18. 12.	ÚT 19. 12.	ST 20. 12.	ČT 21. 12.	PÁ 22. 12.	SO 23. 12.
Antifona	122	122	122	122	122	122	122
Žalm	786	786	786	786	786	786	786
Ranní chvály:							
Hymnus	122	122	122	122	122	122	122
Antifony	93	124	125	125	125	125	126
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	94	129	133	136	139	143	146
Antifona k Zach. kantiku	126	130	133	136	140	143	146
Prosby	126	130	133	136	140	143	147
Záv. modlitba	95	130	134	137	140	143	147
Modlitba během dne:							
Hymnus	123	123	123	123	123	123	123
Antifony	124	124	124	124	124	124	124
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	95	130	134	137	141	144	147
Záv. modlitba	95	130	134	137	140	143	147
Nešpory:							
Hymnus	41	121	121	121	121	121	121
Antifony	92	96	124	125	125	125	114
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	92	96	131	135	138	142	115
Ant. ke kant. P. M.	93	128	132	135	139	142	149
Prosby	93	129	132	135	139	142	115
Záv. modlitba	95	95	130	134	137	140	151
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

VÁNOCE STARÉHO VELBLOUDA A DALŠÍ POVÍDKY

Marie Nořlová - Ilustrace Markéta Laštuková

Poetické příběhy, ve kterých nalezneme vyprávění o malé Líze, kterou na onen svět převede mlhová dívka, o švadleně Růženě, pozvané ve štedrovečerní noc na neobvyklou cestu, o svatém Josefovi, hledajícím na zemi spravedlivé... Černobilé ilustrace.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 118x162 mm, 104 stran, 99 Kč

HLEDÁNÍ NADĚJE (Na minutu s Janem Pavlem II.)

Vybrala a z polštiny přeložila Jindra Hubková

Sto krátkých myšlenek papeže Jana Pavla II., které vyslovil v průběhu svého dlouhého pontifikátu. V jeho slovech můžeme jako v zrcadle pozorovat sami sebe a uvědomovat si jak své dary, tak i své slabosti. Dokážou totiž přesně vystihnout naši aktuální skutečnost i její rizika a mohou tak být impulzem k potřebné proměně osobního života i života celé společnosti.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 115x165 mm, 112 stran, 99 Kč

DĚLNÍK NA VINICI (Portrét papeže Benedikta XVI.)

Greg Watts - Překlad Marcela Koupilová

Portrét Benedikta XVI. zachycuje jeho dětství a mládí, kariéru, víru, priority... a vymezuje hlavní problémy, které Svatého otce čekají jako hlavu Církve. Tato kniha zahrnuje také římská léta Josepha Ratzingera, tedy dobu, na jejímž počátku se stal kar-

dinálem a během níž vykonával náročnou funkci prefekta Kongregace pro nauku víry. Autor knihy G. Watts není historik ani politolog, jeho pohled na papeže je pohledem novináře. Obrazová příloha s černobílými fotografiemi.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 96 stran + 4 strany obrazové přílohy, 129 Kč

NEVĚSTA SLOVA

Columba Marmion -

Překlad S. M. Terezie Brichtová OP

Slavný benediktinský opat podává výklad Písne písní jako obrazu snoubeneckého vztahu mezi Kristem a panenskou duší. Podmínky a důsledky takového vztahu však platí v analogické podobě pro každého křesťana, jenž se chce plně odevzdat Kristu.

Krystal OP, s.r.o., brož., 114x175 mm, 72 stran, 66 Kč

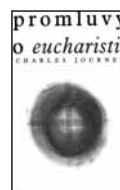

PROMLUVY O EUCHARISTII

Charles Journet - Překlad Klára Jelínková

Journetovy promluvy připomínají nejen základní body věrouky o Eucharistii, ale zároveň jsou svědectvím života a modlitby člověka hluboké kontemplace. V knize se často vracejí dvě slova - OHEŇ a NĚHA, která naplno vyjadřují duchovní naladění těchto promluv: smysl pro hloubku tajemství vykoupění a ozvěnu pokoje, který nepochází od člověka.

Krystal OP, s.r.o., brož., 114x175 mm, 64 stran, 75 Kč

Milí čtenáři týdeníku Světlo, upozorňujeme, že čísla 51 a 52 vyjdou jako vánoční dvojčíslo za cenu 18 Kč (24 Sk).

Objednávky knih - tel. 587 405 431 ● Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 ● Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz (prodejna otevřena i v sobotu 16. prosince od 7.30 do 12.00 hod.)
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého čj. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, čj. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.